

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος Πρώτον.—Ἐν Κωνσταντινῶν τῇ 20 Ἰανουαρίου 1888.—Τεύχος ΙΔ'.

ΟΛΙΓΑ ΕΚ ΠΟΛΛΩΝ

Αἰνίγμα σημαίνει ζήτημα, πρόβλημα, φράσιν ἐπιτετηθευμένην εἰς ἀσάφειαν, ἀποκρύπτουσαν τὸ νοούμενον. Λόγον, τέλος σκοτεινὸν καὶ κεκρυμμένον. Τὰ αἰνίγματα ὡς καὶ οἱ γρίφοι ἦσαν ἐν μεγίστῃ χόρῃ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Παρὰ τοῖς Ἑλλησι, τοιαῦτα αἰνίγματα προῦβάλλοντο συνήθως κατὰ τὰ συμπόσια, ἅτινα ἐγρεώστων οἱ συμπόται νὰ εὕρωσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς λύσαντας τὸ αἰνίγμα, ἐδίδοντο στέφανοι, ταινίαι, πλακούντες καὶ εὐφημίαι, τοὺς δὲ ἀμαρτάνοντας καὶ μὴ λύσαντας προσέτακτον νὰ πῶσι ποτήριον ἀκράτου οἴνου, μεθ' οὗ πολλάκις ἐμίγνυσον καὶ ἄλμην, ὡς περὶ τούτου ὁ Ἀθηναῖος λέγει: «Λεκτέον ἤδη καὶ τίνα κόλασιν ὑπέμενον οἱ μὴ λύσαντες τὸν προτεθέντα γρίφον· ἔπειθ' οὗτοι ἄλμην παραμισγρομένην τῷ αὐτῶν ποτῷ καὶ εἶδει προσενέγκασθαι τὸ ποτήριον ἀπνευστί.» (Ἀθην. 10, 457. Περὶ λ. Λουκ. Λεξιφ. καὶ Πλουτ. Συμποσ. 3, 3.) Ἐκ δὲ τῆς Θείας Γραφῆς ἀναφέρομεν τὸ ἑξῆς: Ὁ Σαμφὼν κατήρχετο μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς του ἐκ Θαμναθᾶ, τοῦ λαβεῖν γυναῖκα ἐκ τῶν ἀλλοφύλων τῶν ἀπειρητιμῆτων· καθ' ὁδὸν δὲ ἐξέκλινεν εἰς ἀμπελῶνα καὶ ἰδὼν σκύμνος ἕρποντων ὠρούμενος

εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τοῦτον ὁ Σαμφὼν διέσπασεν ὡσεὶ διασπᾶσαι ἔριφον αἰγῶν. Ἐπιστρέψας δὲ μεθ' ἡμέρας ἐξέκλινεν ἰδεῖν τὸ πτώμα τοῦ λέοντος, καὶ ἰδοὺ συστροφή μελισσῶν ἐν τῷ στόματι τοῦ λέοντος καὶ μέλι ἦν. Καὶ ἐξεῖλεν αὐτὸ εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἐπορεύθη πορευόμενος καὶ ἔσθων. Τὸ κατόρθωμά του τοῦτο ὁ Σαμφὼν προέβαλε πρὸς τοὺς τριάκοντα ἄνδρας τῆς Θαμναθᾶ, ἐν αἰνίγματι ἀπεκδεχόμενος παρ' αὐτῶν τὴν λύσιν ἐντὸς ἑπτὰ ἡμερῶν, ἐπὶ στοιχίηματι νὰ δώσῃ αὐτοῖς, ἐὰν τὸ εὕρωσι, τριάκοντα σινδῶνας καὶ τριάκοντα στολὰς ἱματίων. «Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Σαμφὼν· προβαλῶ δὲ ὑμῖν πρόβλημα. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἐκ τοῦ ἔσθοντος ἐξῆλθε βρώσις, καὶ ἐξ ἰσχυροῦ ἐξῆλθε γλυκύ. Καὶ εἶπαν αὐτῷ οἱ ἄνδρες τῆς πόλεως τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐξόμῃ, πρὶν δύναι τὸν ἥλιον· τί γλυκύτερον μέλιτος, καὶ τί ἰσχυρότερον λέοντος.» (Κριτ. κερ. ΙΔ'. 8, 14, 18.) Διαφέρει δὲ τὸ αἰνίγμα τῆς ἀλληγορίας, ὅτι ἡ μὲν ἀλληγορία ἀμυροῦται ἢ κατὰ λέξιν, ἢ κατὰ διάνοιαν· τὸ δ' αἰνίγμα καθ' ἑκάτερον οἶον, κασίγνητοι οἰτταί εἰσιν ἄλλ' οὐχ ὁμοῖαι· ἡ μὲν μία τίχτει τὴν ἑτέραν, ἀλλ' ἡ τεκοῦσα ὑπ' αὐτῆς τεκνοῦται· τὸ αἰνίγμα τοῦτο, ὡς πᾶς τις εὐκόλως ἔγνωσεν, ὑποδηλοῖ τὴν ἀλληλουγίαν τῆς ἡμέρας καὶ νυκτός.

Γίνεται δὲ αἰνίγμα κατὰ τρόπους ἕξ· καθ' ὁμοίον, καθ' ἐναντίον, κατὰ συμβεβηκός, καθ' ἱστορίαν, καθ' ὁμωνυμίαν καὶ κατὰ γλῶσσαν καὶ καθ' ὁμοίον μὲν γίνεται, ὡς Ἀνδοκίδης ὁ Πυθαγόρεικός ἔλεγε, γαμψώνυχας μὴ πρέφειν, ἀντὶ τοῦ ἀρπαγὰς φεύγειν· μυχχίρα πῦρ μὴ σκαλεύειν· τούτέστι, θυμώμενον ἄνθρωπον λόγους μὴ ἐρεθίζειν· καθ' ἐναντίον δὲ, ὡς τὰ τοῦ Κλεάρχου, ἀνὴρ κοῦκ' ἀνὴρ· ὁ εὐνοσχος ὄρνις κοῦκ' ὄρνις, ἡ νυκτερίς, ἄπτερος γὰρ καὶ πετωμένη· λίθος δὲ καὶ οὐ λίθος, ἡ κίσσηρις (ἐλαφρόπετρα)· κατὰ συμβεβηκός, ὡς τὸ, εἰσὶ μοι δύο κασίγνητοι, οἱ δύο μόνον· ὄρα μὲν οὖν ζώωσι τὸν ἥλιον οὐκ ἐσορῶσι καὶ ἀλλήλοις μάχονται· ἐνταῦθα ὑπονοεῖται ἡ ἐπικρατούσα δοξασία περὶ τῶν δύο ἀγγέλων, τῶν συνοδοιπορούντων τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ, τοῦ μὲν ἀγαθοῦ τοῦ δὲ πονηροῦ· καθ' ἱστορίαν, οἷον Τριτογένειαν τὴν Ἀθηναίων λέγει ὁ Ὅμηρος, ὅτι ἐν Τρίτωνι ποταμῷ Διθύας ἐγεννήθη, ἡ κατὰ Καλλιθέην, τὸν ἀδελφίδου τὸν φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, ἐν τρίτῃ μηνός· καθ' ὁμωνυμίαν, ὡς ἔχει ὁ δεδομένος χρησμός Ἀλεξάνδρῳ Μελοσσῷ, φυλάξασθαι τὸν κηρόεντα· καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ὤετο τὸν ἐν Ἰταλίᾳ ποταμόν, τὴν δ' ἕτερον· προσδοχέντος δὲ αὐτῷ ποτε πνευματικῶν κεκηρωμένου, τοῦτο ἀναγινώσκων ἐδολοφρονήθη· κατὰ δὲ γλῶσσαν, ὅταν τὴν βάλασσαν· Εὐρυγαστορα ὁ Ὅμηρος λέγει, τὴν δὲ Ἀθηναίων μαρμαρωπὴν καὶ τὸν κύκνον δολιχόδειρον, ἧτοι μακρολαμίην.

Ἐν προσεχει φύλλῳ θέλωμεν διαλάβει ὀλίγα πινὰ περὶ τῶν ὁμοειδῶν τοῖς αἰνίγμασι γράφων, ὡς καὶ περὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν ἀμφοτέρων πρὸς τὰς ἀλληγορίας.

Δ. Θ. ΚΑΛΕΜΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΩΝΤΑΝΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Συνέχ. καὶ τέλος ἴδε τεύχ. II'.

Ἐπὶ τέλους ἀρχιτέκτων Φωντάνας κρατῶν ἐρυθρὰν σημαίαν, μελανὰ δὲ ἐνδευμένον· ἐπροχώρησε διὰ σταθεροῦ βήματος πρὸς τὴν κηγκλιδα τὴν πρὸς τὴν πλατεῖαν ἀποβλέπουσαν· μεγάλη ὠχρότης ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἀπενίζων πρὸς τὸν ὀβελίσκον, ἐκίνησεν τὴν σημαίαν ἣν ἐκράτει· πάραυτα μεγάλη δόνησις τοῦ μεγάλου κώδωνος ἀντήχησε, τὸ πλῆθος δ' ἅπαν προσέκλινε καὶ ἐν σιωπῇ βαθεῖα συνεστάλη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην νεαρὰ κόρη διασχίσασα τὸ συνοστικὸν ἄπειρον τοῦ λαοῦ κύμα, ἔστη ἀπέναντι τοῦ ἀρχιτέκτονος, ὅστις συναντήσας τὰ ἀνήσυχτα καὶ τεθλιμμένα ταύτης βλέμματτα, τὴν διεβεβαίωσε διὰ τινος σχήματος· ἡ νεῆνις αὐτὴ ἦν ἡ προσφιλέης αὐτῷ μνηστή τῆς, ἡ ὠραία Ἀντωνία.

Ὁ Φωντάνας ἐκίνησεν ἐκ νέου τὴν σημαίαν του.

Ἦχος κώδωνος ἠκούσθη τὴν δὲ μεγαλοπρεπῆ ταύτην σκηνὴν διεδέχθη ἕτερον.

Τὸ πᾶν ἐκλονίσθη καὶ ἐτέθη εἰς κίνησιν· ἰργάται, ἵπποι, μηχαναί.

Νέα κωδωνοκρουσία, βαθυτάτη ἐπέληθε σιγή. Ὁ ὀβελίσκος ἤδη ἀνυψώθη πῶδας τινάς, ὁ δὲ ἀρχιτέκτων παρατηρήσας ἐπὶ στιγμὴν προσηκτικῶς αὐτὸν, ἀνερχήθη ἐπὶ τῶν κλιμάκων ὅπως βεβαιωθῆ περὶ τῆς στερεότητος τῶν τε κάλων καὶ τροχαλιῶν, καὶ κατῆλθε· πάλιν χαρίης καὶ ἐνθουσιώδης.

Ἡ Ἀντωνία τὸν προσέβλεψε στεναζόσα· ἵνα δ' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν τῆς ἐκ τοῦ πλήθους κατεβίβα· τὸν πέπλον τῆς.

Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει. Ὁ Φωντάνας ἐ-

κίνησε καὶ πάλιν τὴν σημαίαν του καὶ ἡ κωδωνοκρουσία ἐπανελήφθη· πάντα ὅπως καὶ ἐν τῇ πρώτῃ φορᾷ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, ὁ δὲ ὀβελίσκος ἀνεγέρθη ἔτι πλειότερον.

Τὰ αὐτὰ συνθήματα τεσσαρακοντάκις, ἀνευ διακοπῆς ἐπανελήφθησαν· ὁ ὀβελίσκος εἶχε σχεδὸν ἀνεγερθῆ, ἀλλ' ἔμμενον ἔτι ὅπως καθεσθῆ ἐπὶ τῆς κρηπίδος του.

Οἱ θεαταὶ ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ εὐρίσκοντο· ἀλλ' ἐποία ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ των ὅτε εἶδον νενικημένην τὴν μεγίστην ταύτην δυσκολίαν.

Ὁ ὀβελίσκος ἀνυψώθη μεγαλοπρεπῶς, ἀνευ οὐδενὸς ἀπευκταίου.

Πεντηκοστὴν φορὰν ὁ κώδων ἀντήχητε· ὁ ὑπερμεγέθης ὄγκος εὐρίσκατο παρὰ τὴν κρηπίδα του, ἔδει ὅμως ν' ἀνυψώθῃ καὶ κρεμάμενος ἐν τῷ ἀέρι νὰ καθεσθῆ καθετός ἐπὶ τοῦ κύβου του.

Ἐκ νέου ὁ κώδων ἠκούσθη, ὁ δὲ κολοσσός ἐκρεμάσθη ἐν τῷ ἀέρι εἰκοσάδρα ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους.

Ἀνέκφραστος ἐπεχύθη χαρὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἀντωνίας, βλεπούσης τὸν μνηστήρα αὐτῆς πλήρη ἐλπίδων. Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὴ εἰς γλυκυτάτας παρεδίδοτο ὄνειροπολήσεις, ἐπενέπεσεν αἴφνης εἰς σκληρὰν ταραχὴν, ἰδοῦσα τὸν νεανίαν ὠχρῶντα καὶ τὴν σημαίαν πίπτουσαν ἐκ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του.

Ἐξάλλος ἐρίσθη εἰς τοὺς βραχίονάς του μετ' ὀφθαλμῶν δακρυβρέκτων.

III

Ἡ ἀνωτέρω συγκινητικωτάτη σκηνή, κακὴν παρήγαγεν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν θεατῶν.

Γηραιὸς τις τέκτων, εὐρίσκόμενος παρὰ τῷ ἀρχιτέκτονι τῷ εἶπε χαμηλοφώνως·

— Κύριε, ἠννόησα τὴν ὑπόθεσιν· τὰ σχοινία ὑποχωροῦσι, φοβεῖσθε δὲ μὴ ἐκκοπῶσι καὶ ναυαγήσῃ ἡ ἐπιχείρησις. Ἀκούσατέ μοι ὁ-

πισθεν τῆς Μητροπόλεως εἰς ἵππος· σὰς περιμένει· φύγετε! σώσατε τὴν ζωὴν σας! . . .

— Οὐχί, ἀπήντησεν ὁ Φωντάνας δι' ἀσθενοῦς φωνῆς· ὑπεσχέθην, θὰ κρατήσω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου· μένω ὅπως ἀποθάνω.

Πῶς δύναται νὰ περιγραφῆ ἡ ἄκρα τῆς Ἀντωνίας ἀπελπισία, βλεπούσης, ἀφ' ἑνὸς μὲν, παρ' αὐτῆς τὸν μνηστήρα τῆς ὠχρότατον καὶ καταβεβλημένον καὶ ἐν μεγίστῃ ταραχῇ διατελοῦντα, ἀφ' ἑτέρου δὲ, τὸν φοβερὸν ὄημιον, ὅς μετ' ὀλίγον θ' ἀπετελείου τὴν ἀπερίγραπτον ταύτην ἀγωνίαν; Κατεπτοημένη καὶ ἐξάλλος, μὴ γινώσκουσα τίνι τρόπῳ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς ἑαυτὸν τὸν καταβεβλημένον φίλον τῆς, ἔκραξε σχεδὸν μηχανικῶς·

— Ὑδωρ! ὕδωρ! . . .

Πάραυτα, αἰφνίδιος ἔμπνευσις, ἡράκλειος δύναμις, ἀπέδωσε τῷ ἀρχιτέκτονι ἄπασαν τὴν ἐνέργειάν του.

Ἀνεγερθεὶς ἔκραξε γεγονυῖα τῇ φωνῇ·

— Ὑδωρ! φέρετε ὕδωρ! βρέξτε τὰ σχοινία! . . .

Ἐσπευταν νὰ ἐκτελέσωσι τὴν διαταγὴν ταύτην, ἐξ ἧς ἦτε Ἀντωνία καὶ ὁ γέρω-τέκτων ἐξεστηκότες ἔμειναν. Βυτίται ὕδατος προσήχθησαν· οἱ ἐργάται ὑδρίας κρατοῦντες ἀνερριχήθησαν ἐπὶ τῶν κλιμάκων καὶ ἐπότιζον τὰ σχοινία· ὁ δὲ Φωντάνας κύριος πλέον ἑαυτοῦ γενόμενος, παρίστατο πανταχοῦ, διατάσσων μετὰ παραδειγματικῆς γαλήνης, μετὰ τῆς ἐτοιμότητος ἐκείνης τοῦ πνεύματος, τῆς χαρακτηριζούσης τοὺς ἐξόχους νέας. Ρίψας συμπαθητικὸν ἐπὶ τῆς ἀγαπητῆς του βλέμμα, ἐκίνησε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν σημαίαν του, πρὸς ἣν ἀπήντησεν ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος, καὶ ἐν σμικρῷ ὀβελίσκος ἐκαθέσθη μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῆς βάσεώς του.

Ὁ ἀρχιτέκτων ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐκπληκτος, μὴ δυνάμενος ν' ἀρθρώσῃ οὐδὲ λέξιν·

Ἡ δὲ Ἀντωνία, πλήρης χαρᾶς, γογγυπε-

τήσασα, ὕψου τὰς χεῖρας καὶ ἐδέετο . . .

IV

Στιγμάς τινας ἀργότερον, ἐρυθρά σημαῖα ἐκυμάτει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀβελίσκου, συνάμα δὲ ὁ κώδων τοῦ Καπητωλίου ἀνεμίγνυε τὴν λιγυρὰν αὐτοῦ φωνὴν μετὰ τῶν μεγάλων κωδῶνων τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν.

Παρατεταμέναι τοῦ ἀπέριου πλήθους ζητωκραυγαί, «Ζήτω ὁ Φοντάνας! ζήτω ὁ ἀρχιερέων! συνανεμίγνυντο.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς ἀγαλλιόσεως ταύτης τοῦ πλήθους, ἤκούσθη φωνή τις—'Ἰδοὺ ὁ Πάπας! ὁ Πάπας! καὶ τὰ βλέμματα τοῦ πλήθους ἐστράφησαν πρὸς τὴν Μητρόπολιν.

Σίξτος ὁ Ε'. ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς Μητροπόλεως, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς μεθ' ἑλγῆς τῆς μεγαλοπρεπείας ἐκείνης τῆς ποντιφικῆς δυνάμεως, τὴν τιάραν, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ γονυπετοῦς πλήθους καὶ εὐλόγησεν αὐτό.

Συγχρόνως κανονισμοὶ ἐρρίπτοντο ἐκ τοῦ φρουρίου τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου.

Ὅτε τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὁ λαὸς ἀνέκραξεν:

— Εἰς τὸ Βατικανόν! ἄγωμεν τὸν μαέστρο Φοντάναν εἰς τὸ Βατικανόν! . . .

Παρὰ τὴν θέλησίν του, ὁ νεαρὸς ἀρχιερέων ἤχθη θριαμβευτικῶς ἐν τοῖς βραχίσι τῶν κατενουσιασμένων συμπολιτῶν του, μέγρι τοῦ Βατικανοῦ.

Ὁ Φοντάνας εἰσερχόμενος ἐν τῷ ἐνδοιατήματι τοῦ Πάπα, ἐγονυπέτησεν· ἀλλ' ὁ Σίξτος ἀνεγείρας αὐτὸν μετὰ καλοκάγαθίας καὶ τείνας τὴν χεῖρα τῷ εἶπε:

— Ἀξίως ἐκπληρώσας τὸ καθήκον σου, ἀνταξίως θέλω σὲ ἀνταμείψαι. Ἀπὸ σήμερον εἶσαι ἱππότης ρωμαῖος, ἐπὶ πλέον δὲ ἔξεις σύνταξιν γιλιῶν δουκῶν. Εὐρήσω μέσον

ὅπως καὶ πάλιν βάλλεις εἰς πρᾶξιν τὴν εὐρυάν σου.

Ὁ Φοντάνας, ὑποκλινόμενος ἀπεσύρθη τῆς ἀκροάσεως τοῦ Ἁγ. Πατρὸς ἐν καταστάσει ἀπεριγράπτῳ.

V

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ἐνυμφεύετο τὴν ὠραιάν Ἀντωνίαν.

ΗΘΙΑΣ Χ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΤΑΣΥ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ι ΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΚΑΛΩΣ

Συνέχ. Ἰδε Τεῦχος ΙΓ'.

Ὁ ὑπερμεγέθης οὗτος ἀγωγὸς ἐπερατώθη τῇ 17 Μαΐου 1865 μετ' ἀδιάκοπον ἐργασίαν 8 μηνῶν. Τῇ δὲ 9 Ἰουλίου Κρεάτ-Υστερον φέρον τὸ ὑπέρογκον αὐτοῦ βάρος, ἴσται 21350 τόνους, ἀφικνεῖτο εἰς Ἰσλανδίαν συνοδεύμενον ὑπὸ τῆς Καρολίνας, ἀτμοπλοίου κομίζοντος τὸν παράκτιον κάλων. Ἐκεῖ περιέμενον δύο ἄλλα ἀτμόπλοια ὁ Τρομερός καὶ ἡ Σφίγξ, ἅτινα ὄφειλον νὰ συνοδεύσωσι τὸ Κρεάτ-Υστερον μέχρι τῆς Νέας Γῆς κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ κάλου.

Ἡ κατάθεσις τοῦ παρακτίου κάλου συνετελέσθη αὐθημερόν ἀνευ πολλῶν δυσκολιῶν. Μετὰ δὲ τοῦτο τῇ 11 Ἰουλίου συνήρμισαν ἐπὶ τῆς Καρολίνας τὴν ἄκραν τοῦ κάλου τούτου μετὰ τοῦ γιγαντιαίου ὑπερωκεανείου, συνεχῆ δ' ἀντηλλάγησαν τηλεγραφίματα μεταξύ τοῦ πλοίου τούτου καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἑρᾶς τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ, ὅπως βεβαιω-

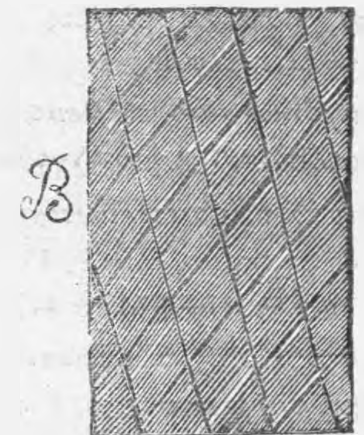
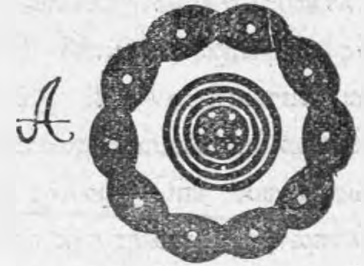
θῶσι περὶ τῆς τοῦ κάλου ἐντελείας. Ὑπελείπιτο ἴδη τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ κατάθεσις τοῦ Κρεάτ-Υστερον ὑπερωκεανείου κάλου. Ὁ γίγας οὗτος τῶν Θαλασσῶν, ἀπὸ ἀντήλλαξε χαιρετισμούς μετὰ τῶν περιβαλλόντων αὐτὸν πλείων, ἀπῆρεν αὐθημερόν κατευθυνόμενος εἰς Νέαν Γῆν μετὰ τοῦ Τρομεροῦ καὶ τῆς Σφίγγος.

Ἡ ἀνελίξις τοῦ κάλου καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπῆρξε κανονική. Τῇ ἐπύριον περὶ τὴν τρίτην πρωινήν ὥραν, ὅτε εἶχον ἀνελίξει περὶ τὰ 154 χιλιάμ. κάλω, τὸ γαλβνόμετρον τοῦ Τόμσον (*), δι' οὗ ἐξήλεγχον τὴν ἀγωγὸν τοῦ κάλου δύναμιν, ἤρξατο δεικνῦον ἐλα-

(*) Τὸ ὄργανον τοῦτο, σήμερον ἐν χρῆσει ἐν τῷ ὑπερωκεανίῳ καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς ὑποβρυχίους τηλεγράφους, ὑπερέχει κατὰ τοῦτο τῶν λοιπῶν τηλεγραφικῶν συστημάτων καθ' ὅτι ἐπαυξάνει καὶ καθίστησιν ἐπαισιθητὰς καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου τοῦ δείκτου. Πρὸς τοῦτο ὁ ἠλεκτρομαγνήτης οὗτος, τετραμήκρος ἐν σχήματι βελόνης φέρει ἔμπροσθεν προσηρμοσμένον μικρὸν κῆτυπρον, ὃν ἀμφυτέρων τὸ βῆρος ἐστὶ 5 ἑκατοστογράμμων, τοῦτῆστι τὴ ἑκατοστὸν μῶλις τοῦ βάρους ἐνὸς φράγκου. Ἰς ἐκ τοῦ μικροῦ αὐτῶν βάρους ἡ τε βελὸν καὶ τὸ κῆτυπρον τίθενται εὐκόλως εἰς κίνησιν ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τοῦ διερχομένου τὸ περιεληγμένον περὶ αὐτὸ ἐν εἴδει περιθωρίου μετάλλινον σύρμα. Ἡ κίνησις αὕτη ἐκτελεῖται κατὰ διάφορον δ εὐθυνσιν συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν τοῦ διαβιβαζομένου ἠλεκτρικοῦ ρεύματος θετικοῦ ἢ ἀρνητικοῦ. Ἴνα ἐκτιμήσωσιν κάλλιον τὰς κινήσεις ταύτας ῥίπτουσιν ἐπὶ τοῦ κῆτυπρου τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας σταθερᾶς τινος ἰσχύος, οὕτως ὥστε ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἀντανκλᾷται ἐπιρροημένη ἐπὶ πίνακος κειμένου εἰς ἀπόστασιν τινὰ ὑπίσθην. Καθόσον ἡ εἰκὼν αὕτη κινεῖται δεξιᾶ ἢ ἀριστερᾶ ὀριζομένου σημείου ἐπιτυγχάνουσι δύο εἰδῶν συνθήματα ἀναλογούντα πρὸς τὰς γοχημὰς καὶ τὰ σημεῖα

χίστην ὑπαρξὴν ρεύματος, ὅπερ ἐσήμκινεν ἀπώλειαν ἠλεκτρισμοῦ.

Μετὰ τὴν ἐν τῷ κάλῳ ἀναγνώρισιν τοῦ ἐλαττώματος τούτου ἀσύνετον ἦν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν πορείαν. Ὁ μηχανικὸς Κάνιγκ προέτεινε νὰ ἀνελεύσωσι τὸ ἀνελιχθὲν μέρος τοῦ κάλου, ἵνα ὑποβάλωσιν αὐτὸ εἰς λεπτομερῆ ἔρευναν καὶ εὐρωσι τὸ βεβλαμμένον μέρος. Ἄλλ' ἀπήνησαν ἐντῶθα ἀνηκούστους δυσκολίας. Μόλις ἠδύναντο τῇ βοηθείᾳ ἰδίας ἐπὶ τούτῳ μηχανῆς ἐστημένης κατὰ τὴν πρόμνην ν' ἀνελεύσωσιν ἐν χιλιάμ. καθ' ὥραν.

(1) Ἰδε προηγ. τεῦχος.

Τῇ 13 Ἰουλίου περὶ ὥραν 9 καὶ 45 λεπ. τῆς πρωίας ἀνελευσθέντων 85 χιλιάμ. κάλω τοῦ τηλεγράφου τοῦ Μέρσου καὶ παριστῶντα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.

Εὐνόητον ὅτι ἡ μόνη ὑπολειπομένη δυσκολία ἐγκαιτὰ ἐν τῇ τελείᾳ ἀπακαταστάσει τῆς συκοινωνίας τοῦ συρματος καὶ τῶν πύλων τῆς ἠλεκτρικῆς στήλης. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐκτελεῖ κατ' ἀλλήλων χεῖριστῆριον.

ἀνεκαλύφθη τὸ ἐλάττωμα. Σιδηροῦν σύρμα δύο δακτύλων μήκους ὀλίγον κεκυρτωμένον καὶ ὀξὺ κατὰ τὴν ἄκρην, ὡσεὶ εἶχε κοπή ἐπὶ τοῦτο διὰ λαβίδος, διήρχετο ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου τὸν κάλων. Εἶχεν εἰσδύσει διὰ τοῦ ἐκ γουταπέρκας περιβλήματος μέχρι τοῦ κεντρικοῦ σύρματος, ὅπερ ἐπέφερον ἀναγκάτως τὴν ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπώλειαν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ.

Ἐκαψαν τὸ βεβλαμμένον μέρος, ἐπήνεγκον νέαν συγκόλλησιν καὶ ἐξηκολούθησαν πλείοντες.

Ἡ ἡμέρα διήλθεν ἄνευ ἐπεισοδίου. Ἀλλὰ πρὸς τὸ ἑσπέρας νέα διακοπή ἐπῆλθε προκαλοῦσα γενικὴν ἀθυμίαν. Ἀληθῶς τὸ πᾶν ἀπώλετο! Οἱ μηχανικοὶ ἀπελπίζονται, ὁ δὲ Κύριος Σιέλ διερωτᾶται ἂν τὸ ἔργον αὐτοῦ δὲν γίναι χιμαιρικόν. Εὐτυχῶς ἡ τοῦ γαλβανομέτρου μαγνητικὴ βελόνη μετ' ὀλίγον κινεῖται, τὰ σημεῖα καθίστανται εὐδιακριτώτερα, ἡ δὲ συγκοινωνία ἀποκαθίσταται. Ὅποιος θρίαμβος!

Ὁ πλοῦς ἐξηκολούθησεν. Ἀπὸ τῆς 14 μέχρι τῆς 17 Ἰουλίου οὐδὲν συνέβη ἐπεισοδίου. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν 1 ὥραν μ. μ. ἡ συγκοινωνία αὖθις διακόπτεται. Εἶχον ἀνελιχθῆ 1344 χιλιάμ. κάλω, τὸ δὲ κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο βάθος τῆς θαλάσσης ἦν 3700 μέτρων. Καὶ μολαταῦτα ἔδει καὶ πάλιν ν' ἀρξῶνται τῆς ἀνελεύσεως.

Τῇ ἐπαύριον δύο μίλια καὶ τέταρτον εἶχον μόλις ἀνελευσθῆ. Τὸ βεβλαμμένον μέρος εὐρέθη, ἀλλ' οἶα ἡ ἐκ τούτου ἐντύπωσις.

Ἡ αὐτὴ ἐπανάληψις τοῦ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐπεισοδίου. Σιδηροῦν σύρμα τοῦ αὐτοῦ μεγέθους εἶχε βιαίως ἐμπαγῆ ἐν τῷ ἐκ γουταπέρκας περιβλήματι οὕτως ὥστε διήρχετο ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου τὸν κάλων.

Μὴ κακοῦργος χεῖρ ἐνέπηξε τὸν σίδηρον τοῦτον, μὴ ὁ ὑπερωκεάνειος τηλεγράφος εἶχεν ἀμειλίκτους ἐχθρούς;

Μεθ' ὅλας τὰς διακυρτώσεις τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐργατῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς διακοπῆς ἀντεκατέστησαν αὐτοὺς, εἶναι δὲ περίεργον, ὡς ἀναφέρει ὁ κ. Β. Ρούσσελ ἐν τῷ περὶ τοῦ ὑπερωκεανείου τηλεγράφου πονήματι αὐτοῦ, ὃ ὀφείλομεν τὰς τῆς ἐνδόξου ταύτης ἐπιχειρήσεως λεπτομερεῖας, ὅτι τὸ τρίτον ἐπεισοδίου, περὶ οὗ θὰ διαλάβωμεν καὶ ὅπερ ἐπήνεγκε τὸ ναυόγιον τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπῆλθεν ἀκριβῶς ὅτε οἱ αὐτοὶ ἐργάται ἦσαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ.

Τῇ 21 Ἰουλίου, ὅτε εἶχον ἀνελιχθῆ περὶ τὰ 2244 χιλιάμ. κάλω εὐρίσκοντο δὲ εἰς βάθος θαλάσσης 3600 μέτρων, ἐπῆλθεν ἡ τρίτη αὕτη διακοπή! Τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἀνέλκυσις ἦν εἴπερ ποτε ἐπίπονος, ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο μέσον πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ. Ἦρξαντο ὅθεν αὐτῆς, ἀλλὰ μόλις εἶχον ἀνελευσθῆ περὶ τὰ 3 χιλιάμ. ὁ κάλω ὡς ἐκ τῆς μεγίστης τάσεως ἐθραύσθη εἰς ἀπόστασιν δέκα μέτρων ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ βαρὺς κατέπεσεν εἰς τὴν θαλάσσαν.

Εἶδον αὐτὸν ἐξαφνιζόμενον εἰς τὰ ἀχανῆ ὕδατα χωρὶς νὰ δύνηται νὰ τὸν κρατήσωσιν. Ὅποια ἀπελπισία! Τόσαι προφυλάξεις, τόσαι ἀγῶνες ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐξαφνιζόμενοι! Καὶ ν' ἀποτύχωσιν ἀκριβῶς ὅτε ἔλπιζον ν' ἀγάγωσι τὴν ἐπιχείρησιν εἰς αἴσιον πέρας.

Ἀπεφασίσθη ἐν τούτοις ν' ἀναζητήσωσι καὶ ἀνελεύσωσι τὸν ἀπολεσθέντα κάλων. Οὐδέποτε παρομοία ἐργασία ἐγένετο εἰς βάθος τοιοῦτον.

Σιδηρὰ ἀρπάγη ἐρρίφθη οὐχ ἥττον εἰς τὴν θαλάσσαν ἐξαρτωμένη ἀπὸ σιδηρᾶς ἀλύσεως ἐχούσης μήκος 4600 μέτρων. Μετ' ἐπανειλημμένας ἀναζητήσεις ἡ βελόνη τοῦ δυναμομέτρου καὶ ἡ τάσις τῆς ἀλύσεως κατέδειξαν ὅτι ἡ ἀρπάγη συνέλαβε τὸν κάλων. Δύναται τις νὰ φαντασθῆ μεθ' ὀπόσων προφυλάξεων προέβησαν εἰς τὴν ἀνέλκυσιν.

Ἡδὴ εἶχον ἀνελευσθῆ τὸ ἥμισυ τοῦλά-

χιστον τῆς ἀλύσεως, ὅτε εἰς τῶν κρίκων αὐτῆς ἐθραύσθη! Εἰς ἐπίμετρον πυκνὴ ἑμίγλη ἴρξατο καλύπτουσα τὸ πέλαγος, σφοδρὰ δὲ μετ' οὐ πολὺ ἐνέσκηψε τρικυμία. Μόλις ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ καταβιβάσω-ιν εἰς τὴν θάλασσαν σημαντήρᾳ τινα (σχαμδοῦραν) ὅπως δυναθῶσι ν' ἀνεύρωσιν εἴτα τὸν τύπον τῆς τοῦ κάλω καταδύσεως.

Εἰς μάτην μετὰ τὴν κατεύνασιν τῆς τρικυμίας τὰ πλοῖα ἐπανελθόντα μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἐπεχείρησαν ἐπανειλημμένας ἀναζητήσεις πρὸς εὑρεσιν καὶ ἀνέλκυσιν τοῦ ἀπολεσθέντος κάλω. Δις οὗτος συνελήφθη ἐν ταῖς σιδηραῖς ἀρπάγαις, δις δ' ἐπανεπέσεν ἐν τῷ βυθῷ θραυσθείσης τῆς κρατούσης αὐτὸν ἀλύσεως.

Μετὰ τὰς ἀναζητήσεις ταύτας, τὰ πλοῖα ἀφοῦ καταβίβασαν ἐπὶ τόπου καὶ δευτέρον σημαντήρᾳ, ἠναγκάσθησαν ν' ἀποπλεύσωσιν εἰς τὰ ἴδια. Οὕτως ἔληξεν ἡ κατὰ τὸ 1865 γενομένη τρίτη ἀπόπειρα ἀποτυχοῦσα, οὐχὶ διὰ τὴν ἀτελεῆ κατασκευὴν τοῦ κάλω, ἀλλὰ διὰ τὴν μὴ λήψιν τῶν ἀναγκαίων προφυλακτικῶν μέσων, τὴν ἔλλειψιν ἰδίᾳ ἰσχυρῶν μηχανῶν πρὸς ἀνέλκυσιν, καὶ ἴσως ἴσως τὴν κακοβουλίαν τῶν ἀνθρώπων.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῆς τελευταίας καὶ εὐτυχῆς ἀποπέρας τοῦ 1866. Μετὰ τὸ ἐλσχερὲς ναυόγιον τῆς τρίτης ἀποπέρας, ὁ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας εἴπερ τις καὶ ἄλλος συντελέσας Κύριος Σιέλ ἔστεισε νὰ ἐταέλθη εἰς Ἀγγλίαν, ἵνα παραγγείλῃ τὴν κατασκευὴν νέου κάλω, παρασκευάσῃ δὲ τὰ δεόντα πρὸς ἀνέλκυσιν τοῦ ἀρχαίου, ὃν ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ ἐζήτησαν ν' ἀνεύρωσιν εἰς τὰ βῆθη τοῦ Ὀκεανῶ.

Ἐπρόκειτο ἤδη νὰ συστήσωσι δύο τηλεγραφικὰς γραμμάς ἀντὶ μιᾶς μεταξὺ τῶν δύο κόσμων! Ἀλλ' εἶχον ἀνάγκην χρημάτων.

Μετοχαὶ ἐξεδόθησαν ἐκ 15 ἑκατομμυρίων φράγκων, ὧν τὸ τρίτον κατέβαλον δύο πλοῦσοι κεφαλαιοῦχοι· ἀπ' ἑτέρου δὲ τὸ κατασκευάσαν τὸν κάλων τοῦ 1865 ἐργαστάσιον ἤρξατο τῆς κατασκευῆς τοῦ νέου κάλω, ἄνευ οὐδεμιᾶς προπληρωμῆς. Ἐπειδὴ ὑπελείποντο 2000 χιλιάμ. ἐκ τοῦ κάλω ἐκείνου, κατασκεύασαν ἄλλα 3300 χιλιάμ. ὅπως ἐπαρκέσωσιν ἀμφοτέραις ταῖς γραμμαῖς.

Ὁ νέος κάλω δὲν διέφερε τοῦ ἀρχαίου ἢ καθότι ἦν ἐλαφρότερος καὶ ἐλαστικώτερος ἐκείνου ἢ διὰ τὸν αὐτὸν ἦν 27 χιλιάμ. τὸ βάρος 865 χιλιάμ. ἡ δὲ κατὰ τῆς διαρρήξεως ἀντίστασις 8250 χιλιάμ. Πρὸς τούτοις ἑτέρα ποσότης κατασκευάσθη παρακτίου κάλω, εἰς ὃν ἐδόθη ὄγκος δύο φορές καὶ ἡμίσειαν μείζων τοῦ συνήθους. Ὁ κάλω οὗτος ὠρίσθη διὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰρλανδίας καὶ Νέας Γῆς.

Τὸ ὑποδειχθὲν διὰ τὴν κατάθεσιν πλοῖον ἦν καὶ τὴν φορὰν ταύτην τὸ Κρεάτ Ὑστερν, ὅπερ τοσοῦτον θαυμασίως προσηνέχθη κατὰ τὴν πρὸ ἐνός ἔτους ἀπόπειραν. Ἐπιδιορθώσεως τινὲς μόνον ἐγένοντο ἐν αὐτῷ. Οὕτω διὰ μηχανήματός τινος κατέστησαν ἀνεξαρτήτους ἀλλήλων τοὺς δύο τροχοὺς, ὥστε τὸ πλοῖον νὰ δύνηται ἐν ἀνάγκῃ νὰ στρέφῃται ταχέως περὶ ἑαυτὸ ὡς περὶ ἄξονα, ἠλάττωσαν δὲ τὰς διαστάσεις τῶν τροχῶν τούτων, ὅπως μειώσωσι τὴν ταχύτητα τοῦ πλοῖου, ἥτις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐφάνη βλαβερὰ εἰς τὴν κατάθεσιν. Πλήν τούτου ἐβελτίωσαν τὴν κατὰ τὴν πρύμνην ἀτμοκίνητον μηχανὴν, τὴν χρησιμεύουσαν εἰς τὴν τοῦ κάλω ἀνέλκυσιν, ἐρωδίασαν δὲ τὸ πλοῖον δι' ἰσχυρῶν ἀρπαγῶν καὶ στερεῶν ἀλύσεων, ὅπως ἀνελεύσωσι τὸν ἀπολεσθέντα κάλων καὶ χρησιμοποίησωσιν ἐν περιπτώσει νέας διαρρήξεως.

(Ἐπιτελετὸ τέλος)

ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΣΟΦΟΙ

Συνέχ. και τέλος. Ἴδε τεύχος ΙΓ'.

Παρ' ἡμῶν περὶ τὴν ἐλεφάντην κρούοντες τὸ μέγχα βαρβαρικὸν τύμπανον. Τὸ παρελθὸν ἔτος παρετρήθη ἐν Φιλὸ Περζέρ ἐλέφας «τῆς πριγκιπέσσης Σεχεραζάδας», φουσὼν μετὰ δυνάμει φύσης σιδηρουργίου ἐν κέραι ἀναλόγῳ τῶ τῶν τροχιδρόμων, ἐξάγοντα φωνὴν οὐχ ἤττον ἡγερὰν σύριγγος ἐκ μετάλλου, καὶ ἐνῶ ἀνέπνεε καὶ ἐφύσα ἀλληλοδιαδόχος, παίζοντα μικρὸν τινα αὐλὸν ὅμοιον πρὸς τὸν τοῖς παισὶ διδόμενον.

Οἱ Ρωμαῖοι ἠγάπων πολὺ τὰς τῆς ἰσορροπίας ἀσκήσεις καὶ πολλάκις σχοινοβάττει ἐλέφαντες ἀνερχομένων ἐπὶ ἐπικλινῶν σχοινίων τεταμένων μεταξὺ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς κορυφῆς οἰκοδομῆς τινος. Ἐπὶ τῶν σχοινίων τούτων ἐπαίουν κινήσεις ἐχούσας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολεμικὸν χαρακτῆρα πλαστικῆς πάλης ἢ μάχης. Ἀναφέρεται ὅτι ἐν μιᾷ τῶν στρατιωτικῶν τούτων κινήσεων, εἶδον ἐν τῷ ἀμφιθέατρῳ τῆς Ρώμης ἐλέφαντα ποιοῦντα τὴν ἀνάβασιν τοῦ τεταμένου σχοινίου καὶ φέροντα ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς ῥάχους αὐτοῦ.

Εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ δοθέν θέαμα τῶν μονομάχων, εἶδον ἐλέφαντα χορεύοντα τὸν πυρρῦχιον καὶ ἐκτελοῦντα συνάμα ἰσορροπίας ἀσκήσεις ἐπὶ τοῦ κεκλιμένου σχοινίου, τέλος δὲ ἐκτελοῦντα τὴν ἐπικλινῶν ἀναπήδησιν.

Πρὸ τινῶν μηνῶν ἀγέλη ἐλεφάντων προσαχθέντων ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ ἔδειξεν, οὕτως εἶπεῖν, πᾶν ὅ,τι δύναται τις νὰ σημειώσῃ ὡς ἀσκήσεις περιέρχους διὰ τὰ ζῶα ταῦτα.

Αἱ ἀσκήσεις αὗται, ἔλεγε τὸ πρόγραμμα, αἱ ἐκτελεσθεῖσαι ὑπὸ δύο ἐλεφάντων, Ζὸκ καὶ Ζέννο, παρουσιασθέντων ὑπὸ τοῦ κ. Σάμ. Σοκάρ ἦσαν αἱ ἐξῆς:

Οἱ δύο ἐλέφαντες ἤρχοντο μόνον, ὁ εἷς παρὰ πλεύρως τοῦ ἑτέρου καὶ κρατοῦντες δι' ἐκάστου ἄκρου τῆς προβοσκίδος τῶν ἀνὰ μίαν ἄκρον τοῦ μαστιγίου τοῦ δαμαστοῦ. Περιφέροντο οὕτω, ὅτε παρουσιάζοιτο ὁ δαμαστής. Ἄμα τῆ

πιταγῇ αἱ ἐλέφαντες κατεκλίνοντο ὡς νεκροὶ, ὁ δὲ δαμαστής ἀνέβαινε εἴτε ἐπὶ τοῦ σώματος, εἴτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐνὸς αὐτῶν.

Τοῦ ἐνὸς τῶν ἐλεφάντων κατακειμένου, ὁ δαμαστής ἐκρέματο ἐκ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἢ κατεκλίνετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγίστων αὐτοῦ ποδῶν.

Ἡ Ζὸκ ἐκλήθη ἐπὶ εἶδους σκολύθρου ἐκ μαρμαροῦ, κρατῶν τοῦ ἐμπροσθίου πόδας ἀνωψωμένους, τὸ σῶμα κλίθεον, ἢ δὲ σύντροφος αὐτοῦ Ζέννο διηθύνετο πρὸς τὸ μέρος του, ἐστήριζε τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τῆς ῥάχους του, ὥθει αὐτὸν καὶ ἐλάμβανε τὴν ἐπὶ τοῦ σκολύθρου θέσιν.

Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων τούτων ἐκτελεσθεισῶν ἀσκήσεων τῆς ἰσορροπίας, δύναται τις νὰ σημειώσῃ τὰς ἐξῆς: Ἀναβαίνοντες ἐπὶ εἶδους τινος κλίσεως, ἴσταντο ὄρθιοι ἐπὶ τῶν ὑπισθίων ποδῶν, ἴσταντο ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς προβοσκίδος, ἐκράτουν δύο διαγώνιους πόδας ἀνωψωμένους.

Ὁ εἷς αὐτῶν περιέστρεφε κύλινδρον στηριζῶν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας, εἴτα ἀναβαίνων ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου ὥθει αὐτὸν πρὸς τὰ πρόσω κρατούμενος συνάμα ἐν ἰσορροπίᾳ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους.

Ἡ μᾶλλον ἀξιοπεριέργως ὑπὸ τῶν ζῶων τούτων ἐκτελεσθεῖσα ἀσκῆσις τῆς ἰσορροπίας ἦν ἡ τῆς αἰώσεως. Ἡ αἰώρα αὕτη συνείκετο ἐκ δοκοῦ ἐφ' ἧς ἦν θεμιμένη ὀριζοντίως σκνὴς ἐκατέρωθεν τεκταντιζομένη.

Εἰς τῶν ἐλεφάντων ἀνερχομένη ἐπὶ τῆς σκνίδος ταύτης καὶ ἀρκενοῦτο μέχρι τοῦ μέσου, ὅτε ἡ σκνὴ ἐλάμβανε ὀριζόντιον διεύθυνσιν ὁ ἐλέφας ἀφ' οὗ ἴστατο ἐπὶ τινι στιγμῇ ἀκίνητος, ἐποίει ἐν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω ἢ σκνὴς ἐκλινεν, ἤγγιζε τὸ ἔδαφος τοῦ ἑτέρου μέρους καὶ ὁ ἐλέφας κατέβαινε.

Οἱ δύο ἐλέφαντες ἀνέβαινον ἐπὶ τῆς σκνίδος ταύτης, καὶ ἐκκλίνοντες αὐτὴν ἀλληλοδιαδόχως, ὅτε μὲν πρὸς τὸ ἐν, ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος δι' ἀπλῆς μετατοπίσεως τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος αὐτῶν, ὡς οἱ παῖδες ἐν τῇ ἐξοχῇ διασκεδάζουσιν αἰωρούμενοι τῇ βοθητικῇ

σκνίδος στηριζομένης ἐπὶ τινος ἐξέχοντος σώματος, οἷον λίθου, κορμοῦ δένδρου κτλ.

Κατὰ δεδομένην στιγμὴν ἀμρότεροι εἰ ἐλέφαντες μένουσιν ἀκίνητοι, κρατοῦμενοι ἐν ἰσορροπίᾳ ἐπὶ τῆς ὀριζοντίου σκνίδος.

Εἰς τῶν ἐλεφάντων περιεπάτει ἐπὶ φιλῶν, αἵτινες ρυθμικῶς ἦσαν ξυλῖνοι κύλινδροι καὶ ἰσχυρῶς ἐπὶ παχείας σκνίδος προσηρμωμένοι. αἱ κύλινδροι οὗτοι εἶχον τὸ σχῆμα φιάλης, τὸ δεστόμιον αὐτῶν ἦν κεκαλυμμένον διὰ πλακῶς σιδηρᾶς δύο χειρῶν πλατύς, ἐφ' ὧν ὁ ἐλέφας ἐτίθει τὸν πλατὺν αὐτοῦ πόδα. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀσκήσει, ὁ ἐλέφας περιεπάτει ἐπὶ δύο σειρῶν φιλῶν θεμιμένων περὶ ἀλλήλους, εἴτα ὅμως διεβαίνεν ἐπὶ μιᾶς μόνῃς σειρᾶς, τοῦθ' ὅπερ δι' ὄγκον ὡς ὁ τοῦ ἐλεφάντος μέγχα, ἦν διέβασιν λίαν στενή.

Ὁ ἐλέφας οὗτος ἐλάμβανε θέσιν πρὸ πινος Βαρβαρικοῦ μουσικοῦ ὄργάνου, οὗτινος ἐλάμβανε καὶ ἔστρεφε διὰ τῆς προβοσκίδος τὸν κρούστην κινῶν τὴν μεγάλην αὐτοῦ κεφαλὴν. Προηγούμενος τῷ ἔθετον ἐπὶ τῆς μινὸς ὑπερμεγέθη διόπτραν καὶ ἐνώπιόν του ἀνελόγιον, ἐφ' οὗ εὐρίσκετο εἶδος τετραδίου μουσικοῦ, οὗτινος ἔστρεφε τὰ φύλλα ζητῶν δῆθεν τὸ ἐκτελεσθησόμενον τεμάχιον. Κρούων τὸ ὄργανον ἐκτύπα συνάμα εὐρύθμως τὸν πόδα ἐπὶ ποδίου, δι' οὗ ἐκρούετο ἕτερον τύμπανον.

Ἐνῶ δὲ ὁ πρῶτος ἐκρούε τὰ δύο ὄργανα, ὁ ἕτερος εἰς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τοῦ ὁποίου εἶχον προσδέσει ψέλλια μετὰ κωδωνίσκων, ἐχόρευε ὑψῶν ἐναλλάξ τοὺς πόδας καὶ ἀκολουθῶν σχεδὸν τοῦ ὑπὸ τοῦ συντρόφου του σημαίνον μέτρον.

Τὸ γέμμα διεσκεδάζε πολὺ τοὺς θεατὰς. Οἱ ἐλέφαντες περὶ τὸν τράχηλον ἔχοντες τραπέζομανθλον ἐπληρίαζον τράπεζαν, πρὸ τῆς ὁποίας ἔγονυπέτου διὰ τῶν ὑπισθίων ποδῶν ἐνῶ τοὺς ἐμπροσθίους ἐκράτουν τεταμένους. Τὴν θέσιν ταύτην φαίνεται ὅτι οἱ ἐλέφαντες λαμβάνουσιν εὐκόλως. Τότε ἐπὶ δύο δίσκων τοῖς ἔφερον ἀρτίσκους, οὗς ἐλάμβανον διὰ τῆς προβοσκίδος, καὶ ἀνακατεβρόχιζον. Ὅτε ὁ δίσκος ἐκενοῦτο, ὁ εἷς αὐτῶν λαμβάνων κωδωνίσκον ἐστήμιανε σφοδρῶς

μέχρι οὗ τοῖς προσφίρωσι τι ἐκ νέου. Εἰς τὸ τέλος τοῦ γέμματος ὁ δαμαστής παρουσιάζε τῷ ἐν αὐτῶν μέγχα φύλλον χάρτου, σημειῶσιν δὲ τῶν πληρωτέων οὗτος ἐξέφερε γυρλισμὸν διχμαρτηρήσεως, ἐπισύροντα τὴν ἰλαρότητα τοῦ δημοσίου, ἐλάμβανε πεντόφραγκά τινα εὐρισκόμενα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ τραπέζομανθλοῦ, καὶ ἔθετεν αὐτὰ ἐπὶ δίσκου.

Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ διαμονῆς τοῦ κ. Σοκάρ καὶ τῶν ἐλεφάντων αὐτοῦ, ὁ εἷς τούτων ἐξετέλει γυμνάσιν λίαν περέρχων, περίπατον ἐφ' ἀμάξης.

Τὸ ἀμάξιον τοῦτο εἶχεν εἰς τοὺς ἐμπροσθίους τροχοὺς δύο πλατέα ποδεῖα, ἐφ' ὧν ὁ ἐλέφας ἔθετε τοὺς ἐμπροσθίους πόδας· εἴτα φέρε το βάρος τοῦ σώματος του ἐναλλάξ, ὅτε ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, ἐκίνει τοὺς στρεπτήρας, ἔστρεφε τοὺς τροχοὺς, καὶ ἐκίνει τὸ ἀμάξιον μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε τὸ συνοδεῦον αὐτὸν πρόσωπον ἠναγκάζετο νὰ τρέχη. Οἱ δύο αὐτοῦ ὀπίσθιοι πόδες ἀνεπαύοντο ἐπὶ δύο σκνίδων συνηρμωμένων ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῶν ὑπισθίων τροχῶν. Αἱ ἀλλαγαὶ τῆς διεύθυνσεως ἐδίδοντο ὑπὸ τοῦ ὀδηγοῦ, ὅστις ἐπὶ τούτοις ἐκίνει κοχλίαν ἀλλάζοντα τὸν περὶ ἀλλήλους τῶν τροχῶν.

Τὸ θέαμα τοῦ ἐλεφάντος τούτου φέροντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα ταχυδρόμου, ἀλλ' ἀνάλογον πρὸς τὴν ὀγκώδη αὐτοῦ κεφαλὴν, καὶ στηριζομένου μετὰ μεγάλης εὐκνησίας καὶ ἐνεργείας ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς ἀμάξης, ἦν περιεργότατον καὶ διασκεδαστικώτατον.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνέχ. και τέλος ἴδε τεύχ. ΙΓ'.

— Ὁρρίζεσαι;

— Ὁρρίζομαι.

Τὸ τρίτον παιδίον ἔκειτο ἐν τῇ πλησίον κλίνῃ· εἶναι ἐνναετῆς, οὐδέποτε παθὼν ἐκ νεύρωσεως, ἐκ καλῆς καὶ εὐπόρου οἰκογενείας, εὐρίσκειται ἐν θεραπείᾳ ἐνεκα πλευρίτιδος καὶ ὑπόκειται εἰς ὑποβολήν.

— Ἡκουσας και σύ; τὸ ἐρωτᾷ ὁ ἰατρός.

Μετά τινος στιγμᾶς δυσταχυοῦ.

— Δὲν ἐνθουσιάζομαι καλῶς, εἶπε.

Ὁ κ. Βερνάκιμ ἐπαναλαμβάνει.

— Μὴ φοβῆσαι, δύνασαι νὰ δημολογήησας ἐάν ἤκουσας.

Συσταλλίς, ἀπήγγησε:

— Εἶναι ἀληθές, ἤκουσα.

— Πότε;

— Τὴν πρώτην ταύτην, περὶ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν.

— Εἶσαι βέβαιος; πρὸ μικροῦ ἔτι ἐδί-
σταχες; θέλω νὰ μοὶ εἰπῆς μόνον ἐκεῖνα, περὶ
ὧν εἶσαι βέβαιος.

— Μαλιστὰ, κύριε, εἶπον τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν ἐπομένην ὁ Ι... ἀπήγγετο τοῦ νο-
σοκομείου. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ κ.
Βερνάκιμ καλέσας αὐτὸν ἐν τῷ γραφείῳ του,
τῷ λέγει:

— Ἡμεῖθα μόνον, φίλε μου, λοιπὸν εἶπέ
μοι τὴν ἀλήθειαν· ἠθέλησες νὰ ἀστειοθῆς
χθὲς μετὰ τοῦ ἱατροῦ κ. Σμίθ, κατηγορήσας
αὐτὸν ὅτι σ' ἔδειρε καὶ σ' ἔκλεψε;

— Κύριε, σὰς ἐρκίζομαι καὶ πάλιν ὅτι
εἶπον τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ἀ-
καδημίας ἀφοῦ μ' ἐκτύπησε διὰ τῆς ράβδου
του, μοὶ ἀρῆρσε τὰ χρῆματά μου ἐκ τοῦ
βυλακίου, ὀκτώ λεπτά.

Τοιοῦτοτρόπως, ὁ μὲν Ι... ἦτο ἱκανὸς νὰ
ἐρκισθῆ ὅτι ἐδάρη καὶ ἐγυμνάθη· τὰ δὲ τρία
παιδιά ὡσαύτως, ὅτι τὸν ἔκλειψαν καὶ τὸν ἔ-
σειραν κατὰ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

Ὡστε ἀπλὴν τινὰ ἰδέαν θέτοντες ἐν τῷ ὑ-
ποθετικῷ αὐτῶν ἐγκεφάλῳ, τοσοῦτον αὕτη
στερεοῦται, ὥστε ἀδύνατον ὄλως ἀποσβαίνει τὸ
νὰ μετατρέψωμεν ταύτην. Ἐπιμερόν πράγ-
ματι! Τὰ λοιπὰ παραδείγματα τὰ ὑπὸ τοῦ
κ. Βερνάκιμ παρουσιάζομενα, εἰσὶν ὡς καὶ τὸ
ἀνωτέρω λίαν παράδοξα, ἀναπερόμενα εἰς
πρόσωπα, ἀτινα οὐδεμίαν πρὸς μαριακὴν ἢ
ευρικὴν κρίσιν, σχέσιν ἔχουσι. Τινὲς μὲν ἐξ
αὐτῶν εἶναι τρικονταεταίς, ἄλλοι δὲ, γυναί-

κες ἢ ἄνδρες, εἰκοσταεταίς ἢ εἰκοσιπενταεταίς.
Πάντες οὗτοι εἰσὶ τριμῶτατοι, ἔχουσι φυσιο-
γνωμίαν καὶ χαρακτηριστικὰ ἐκφραστικώ-
τατα, διηγούμενοι δὲ τι εἰσὶν ἱκανοὶ νὰ κα-
ταπέσωσι τὸν ἀκρατήν.

Ἡ σπουδαιότης τῶν ἄνω περὶ τῶν παρα-
δειγμάτων τοῦ κ. Βερνάκιμ λεγθέντων, πρέ-
πει φιλοσοφικῶς νὰ ληρῆθῃ ὑπ' ὄψε, ὑπὸ τε τῆς
κοινωνίας καὶ τῶν δικαστῶν. Δέον τοῦ λοι-
ποῦ νὰ βλέπωμεν ἄλλως πως τὸν κόσμον,
παρ' ὅπως μέχρι τοῦδε τὸν βλέπομεν.

Ὁ δικαστὴς ἐν τῷ ἀνακριτηρίῳ αὐτοῦ ἡ-
δύνατο ἐν ἀγνοίᾳ του νὰ ἐνεργῆ ἐξ ὑποβολῆς
ἀπατῶν τὸν κατηγορούμενον.

Οἱ μάρτυρες ὡσαύτως πιθάνον νὰ ὑπέ-
κειντο εἰς ὑποβολήν. Ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, διηγου-
μένου θαρρόντως ὑποθεσὶν τινὰ κατὰ βούλη-
σιν, οἱ ἄλλοι παραδέχονται τὰ λεγόμενά του,
καὶ σχηματίζοντες ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτῶν
παρομοίαν τινὰ εἰκόνα, διηγούνται περὶ ταύ-
της ὡσαύτῃ. Πανταχοῦ βλέπομεν πλη-
θὺν τοιούτων ὑποβολῶν ἐξ ἑνὸς μόνου ἀτό-
μου, πανταχοῦ τέλος τὰ τοιαῦτα συμβαίνου-
σι, καὶ δέον οἱ ἀρμόδιοι καλῶς περὶ αὐτῶν νὰ
κρίνασιν. Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡ-
μέρας, ἐν τῇ πολυκροῦτῳ οἰκῇ τοῦ Πρακτίνην,
εἶχον σχηματίσει τὴν ἰδέαν ὅπως καταφύ-
γωσιν εἰς τὴν οἰκὴν ὑποβολῆς ὑπνωτισμὸν καὶ
τοιουτοτρόπως ἐξάξωσι πλειοτέρας λεπτομε-
ρείας· ἀλλὰ φοβούμενοι μήπως περιπέσωσιν
εἰς τρομερόν τι λάθος, παρητήθησαν ταύτης.
Δυνατὸν ἕνεκα τούτου ὁ κατηγορούμενος νὰ
ἐδιηγείτο λεπτομερείας κρίματος, τοῦ ὁποῦ
ἦτο ἐλπιετώδης ἀθῶος.

Πόσαι τύφεις συνειδότες θὰ παρήχθησαν
ἀρά γε, ἐκ τῶν λεγομένων τούτων τοῦ κα-
θηγητοῦ τῆς Νανσοῦ; Εὐτυχῶς ὄλως ταύτας
τὰς προηγουμένας δυσκολίας, δυνάμεθα ἐν
τῷ μέλλοντι νὰ μετριάσωμεν, ν' ἀπορῶγω-
μεν. Λόγου χάριν, ἐν τῷ ἄνω παραδείγματι,
ἡδύνατο ὁ ἐρωτῶν ν' ἀτήρῃσεν εἰς τὸν ἐρω-

τούμενον μετὰ τὴν πρώτην δήλωσιν τὰ ἐξῆς:

— Εἶπες ὅτι ὅταν ὁ Ι... σοὶ ἀρῆρσε τὰ
χρῆματά σου, ἔπασαν ἐκ τῆς χειρὸς του τινὰ
νομίσματα καὶ τὰ συνήθροισε. Ἐνθυμῆσαι
τούτο;

Ἐάν ὁ ἐρωτῶμενος ἀπήγγε καταφρικῶς,
ἢ ὑπόθεσις ἢ ἡτο ἀφ' ἐκείνης δεδικασμένη.
Ἄλλως τε, ἡ μαρτυρία ἐπισθενεργῶ παρα-
λορισμοῦ, παρουσιάζεται τότε μόνον, ὅταν
ἀπ' εὐθείας ψέγεται ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶντος. Ὁ
ὑποβαλλόμενος ἀπαντᾷ, ἅμα τις τὸν θέσῃ
ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως· ἄλλως οὐδὲν θὰ ἔλεγε,
θὰ συνεβάδιζε δὲ μετὰ τοῦ ὑποτιθέμενου κλέ-
πτου, χωρὶς ποσῶς νὰ σχηματίσῃ τὴν πα-
ραμικρὰν ἰδέαν. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων, ὑπάρχει
καὶ ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις. Ὅλοι ἐν γένει, ὡς ὁ
κ. Βερνάκιμ ὡς παραδείγματα παρουσιάζει, εἰ-
σὶν ὑπνωτικοὶ καὶ εὐκολοὶ πρὸς ὑποβολήν, ἐν
καιρῷ τοῦ ὕπνου ὡς καὶ ἐν καιρῷ τῆς ἐγρη-
γύσεως.

Τοιούτους κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον,
πολλοὺς ἐν τοῖς κόλποις τῆς κοινωνίας δυ-
νάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν, αὐτοὺς δὲ ἐν καιρῷ
τῷ δέοντι πρέπει νὰ ὑποβάλλωμεν εἰς ἱατρι-
κὴν ἐξέτασιν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, αἱ παρατηρήσεις τοῦ κα-
θηγητοῦ τῆς Νανσοῦ, ἐάν ἔχονται ἀληθείας,
παρέχουσιν ἡμῖν τὴν μεγίστην ἐκδούλευσιν,
ἀναγκαζόμενοι ἐξ αὐτῶν ὅπως δίδωμεν πλειο-
τέραν προσοχὴν ἐπὶ τῶν καθ' ἑκάστην τοιού-
των φαινομένων, ἀνοίγουσι νέους ἐρίζοντας
σπουδαιότητος διὰ τε τὴν ψυχολογίαν καὶ
τὴν κοινωνίαν. Πάντες ἐννοοῦσι τὴν ἐπιστη-
μότητα τῶν συνεπειῶν αὐτῶν, ἀλλὰ κρᾶ-
τιστον μέσον ὅπως τεθῆ τις ἐκτὸς τοῦ κινδύ-
νου τούτου, ἐστὶ τὸ ἐννοῆσαι προηγουμένως
αὐτὸν καλῶς.

Η ΠΑΥΛΙΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

Συνέχ. καὶ τέλος. Ἰδὲ τεύχ. II'.

— Θεόδωρε! φεύγεις! μὲ ἠρώτησεν ἐ-
κείνη ἀτοσπασθεῖα τῶν ἀγκυλῶν μου,
καὶ χύουσα δάκρυα πικρά.

Ἀπεκρίθη κινήσας τὴν κεφαλὴν μου:

— Ναὶ Παυλίνα! φεύγω, σὲ ἀρῶ
μόνην, ἀλλὰ θὰ ἐπανεῖθω! Ἡσύχει.

Καὶ ἔδωκα αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ
πατρός μου, ἢ ἀναγνώσασα μοὶ εἶπε:

— Θὰ ἐπανεῖθης! τὸ βλέπω! Ὡς ὁ
κατάδικος ἀγαμέλει τὴν τῆς ἐλευθερίας
του ὥραν, Θεόδωρε, οὕτω καὶ ἡ Παυλίνα
τὴν ἐπ' ἀνοδὸν σου θὰ ἀγαμέλει. Περιττὸν
νὰ σοὶ εἰπω ὅτι ἡ ψυχὴ μου, τὸ μέλιον
μου εἶμαι σὺ! Ἄν δὲν ἐπανεῖθης θὰ ὑ-
ποθάνω!

— Παυλίνα! τί λέγεις; ἀνέκραξε
τρέμων.

— Τὴν ἀλήθειαν! Ἐφθάσαμεν πλέον
εἰς τὸ μὴ περαυτέρω, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν
θέσιν ἐκείνην καθ' ἣν ὁ χωρισμὸς εἶναι
θάνατος, Θεόδωρε! διότι σὲ ἀγαπῶ ἐμι-
μανῶς, διότι σὲ ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ γυνὴ,
καὶ ἡ γυνὴ γνωρίζῃ νὰ ἀγαπᾷ. Ἔπαγε
εἰς τοὺς γονεῖς σου! Φίλησον αὐτοὺς ἐκ
μέρους μου! Ἄλλ' ἐπ' ἀνέλιθε, ἐπ' ἀνέλιθε,
Θεόδωρε, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἡ πτωχὴ
σου Παυλίνα! Ὅταν ἐξέρρησαι μόνος
τὴν πρώτην τεινὸν τὸ οὖς σου εἰς τὰ κε-
λαυδῆματα τῆς ἀηδονίας, θὰ σοὶ ψάλλῃ τὸ
ἰδικόν μου παράπονον, θὰ σοὶ διηγήται
πάν ὅ,τι ἐρῶ ὑποπρὸς, καὶ ὅταν εἰθῇ και-
ρὸς πικρὸς δὲ ἐμὲ, καὶ ὅρ ἡ παρουσί-
α σου θὰ μοὶ εἶναι χρῆσιμος, θὰ πέμψω αὐ-

τήν, ἥτις θὰ ἔλθῃ, πετώσα νὰ καθήσῃ εἰς τὸ παράθυρον τοῦ μικροῦ σου κοιτώ-
ρος, διὰ νὰ σοὶ εἴπῃ:

— Ἐπάνελθε, Θεόδωρε! ἐπάνελθε τα-
χέως.

Λυγμοὶ διέκοψαν αὐτὴν νὰ ἐξακολου-
θήσῃ.

— Κλαίεις, Πανλίνα! κλαίεις γλυ-
κεία μου φίλη! Ἡ τρυφερά σου ψυχὴ
ἀμφιβάλλει δι' ἐμέ; Ἴσχυασον πρὸς
θεοῦ! κάθισον, εἶσαι κοίτασμαί, πῶς
ἤλθες;

— Ἐμαθον ὅτι ἤλθες ζητῶν με. Ἐ-
μαθον ὅτι φεύγεις καὶ ἐτρέξα ἀμέσως νὰ
σὲ ἴδω καὶ σὲ ἀποχαιρετήσω.

— Ἐνχαριστῶ σε, Πανλίνα.

Ἥμην τρελλὸς ἐκ χαρᾶς καὶ λύπης.
Ἐβλεπον τὴν Πανλίναν γελῶσαν περ-
θίμως καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἀγνή της ψυχὴ
ἦν ἐλωγραφισμένη ἐπὶ τοῦ γλυκοῦ της
μετώπου. Ἡ ὠραία αὐτῆς κασταρόχρους
κίμη, ἀναδεδεμένη κατὰ τὸν γοητευτι-
κώτερον τρόπον, ἐκάλυπτε ὧτα μικρὰ
καὶ ροδόχροα. Οἱ μικροὶ της ὀδοίτε-
λεκοὶ ὡς ἡ ἄρνη, στιλπνοὶ ὡς οἱ μαρ-
μαριταί, ἔστιλβον κάτωθεν δύο ροδο-
χρῶν χειλέων τοῦ μικροῦ καὶ ὠραίου
στόματός της. Τὸ ἐξογκωμένον αὐτῆς
στήθος ἐπαλλεν εὐφροσύνης καὶ ἠδουπα-
θῶς. Οἱ βαθῶς κραιπνῶν χρώματος γλυ-
κεῖς ὀφθαλμοὶ της πλείοντες μὲν δα-
κρῶν μαρμαριτωειδῶν, ἐξέτόξενον πύρινα
βέλη. Ἦτο βεῖ ἀλλή ἐλθοῦσα νὰ κοσμη-
σῃ τὸ μικρὸν μεν δωμάτιον.

Τὴν ἐβλεπον παρορρώως! Μὲ ἐβλεπε
μειδιῶσα.

Ἐκάθισα πλησίον της ἐπιθυμῶν νὰ ἀ-
ναπνέω τὸν ἀέρα, ὅστις ἐξήρχετο τοῦ
ἁγροῦ στόματός της. Ἐθεσα τὸν βραχι-
ονάκιον περὶ τὴν ὄσφιν της, αὕτη δὲ
ἐκαμύγε τὸ σῶμα αὐτῆς καὶ ἔπεσε ἐπὶ τοῦ

πάλλοτος σιήθους μου, ὡς πλῆτει με-
μαραμέντος κρῖνος, ὅταν γυρήσῃ ἀπὸ
δυνατός. Ἦδη ἡ προῆ της ἀνεμυγνέτο
τῇ ἐμῇ μυροδόλος, θαυπευτική. Αἱ τρίχες
τῆς ὠραίας αὐτῆς κόμης ἐραγνάλιζεν
τὰς παρειάς μου. . . Ἐφρικνῶσα. . .
Ἦτο στιγμὴ παραφόρου ἡδονῆς καὶ μα-
γείας! Αἱ ροδιναὶ αὐτῆς παρειὰν προὐ-
κάλουν φιλήματα. . . Πάλλουση τῇ
καρδίᾳ ἐκνύφα τὴν κεφαλὴν μου, ἐκνύφα
αὐτὴν ὀλίγον ἔτι, καὶ τὰ χεῖλή μου ἐπι-
καθήσαντα ἐπὶ τῶν παρειῶν της, ἀφῆ-
καν γλυκῆν ἀσπασμόν. . .

Ρίγος ἡδονῆς μὲ κατέλαβε! μὲ κατείχε
φρικτὴ σκοτοδείνη. Ἐκνύφα νὰ ἀσπασθῶ
αὐτὴν καὶ δεύτερον, ἀλλὰ κραινὴν ἔρ-
ρηξα τρομερὰν καὶ ἠέρθην.

Ἡ Πανλίνα ἐλιποθύμει. . .

— Τί ἔχεις, Πανλίνα! ἐψιθύρισα, τί
ἔχεις;

Ἀἴτη ὠχρὰ καὶ τρέμουσα ἐρρίφθη εἰς
τὰς ἀγκάλας μου, ἀσπάζομένη με παρα-
φύως.

— Σὲ ἀγαπῶ! ἐψιθύρισε, ἐναγκαλι-
ζομένη με θερμότερον. |

Καὶ ἀσπάζομένη με συνεχῶς ἐψιθύριζε
λέξεις ἠδέλας. Ἀπόθησα ὅμως αὐτὴν ἰ-
σχυρῶς φοβηθεὶς καὶ ἔστιν ἀπέναντί της
ὡς ἡλίθιος.

— Τί ἔχεις; μὲ ἠρώτησεν ἔντρομος.

— Πανλίνα! φύγε! ὁ δαίμων ποθεὶ
νὰ μῖς καταστρέψῃ. Ὡ! φύγε Πανλίνα.

— Φοβεῖσαι λοιπὸν σὺ αὐτά; ἠρώτη-
σεν ἐκείνη.

— Σὲ ἀγαπῶ, ἐψιθύρισα! Καὶ ὁ ἔ-
ρωσ εἶναι παιδίον. Δὲν ἀκούει τοῦ λογι-
κοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ τῆς καρδίας. Ὡ!
φύγε Πανλίνα!

— Μὲ διώκεις; Ἐνθυμῶ ὅτι αἴριον
φεύγεις.

— Ἐνθυμῶ ὅτι καὶ σὺ εἶσαι γυνὴ καὶ
ὅτι ἀγαπᾷσαι.

— Ἔστω! σὲ ἀγνώ! Ὁ θεὸς μετὰ
σοῦ! Ἐπάνελθε ταχέως. Ἐχω πίστιν
εἰς σέ! Ὑγλαυε!

Ἐσφιγξε τὰς χεῖρας μου θερμῶς.

— Ὑγλαυε τῇ εἰπον. Πλήρ' στάσου!
θέλεις νὰ ἀρραβωνισθῶμεν;

— Ἄν θέλω; . . .

— Ἐλθέ λοιπὸν.

Τὴν ὠδήγησα πρὸ τῆς κλῆνης μου.
Ἄνωθεν τοῦ προσκεφαλίου μου ἦτο ἀ-
τηρημένη ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας.

Ἠρραβωτισθήμεν ἐκεῖ ὀρκισθέντες ἀμ-
φότερον, ὅτι θὰ μείνῃ ἕκαστος πιστὸς εἰς
τὸν ἔρωτά του.

ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Μετὰ πέντε ἡμέρας ἀφ' ὅτου ἠρραβω-
τισθὴν εὐρισκόμην ἐν Κων)πόλει. Ἐν
τῷ μεγάλῳ τοῦτῳ λαθουρίθῳ, ὃν ὁ Πλά-
στης ἐκόσμησε διὰ τῶν μεγαλοπρεπεστέ-
ρων αὐτοῦ φυσικῶν καλλογῶν, ἐν τῇ ὡ-
ραίᾳ λέγω Κωνσταντινουπόλει, ριφθεὶς
ἠθοιρόμην ἑμαυτὸν ὡς ἐν φυλακῇ ἀπο-
μειρομένον.

Ἐνηγκαλιζόμην μετὰ στοργῆς τὴν
γρῆταν μαουδλάν μου καὶ τὸν γέροντά
μου πατέρα, προσπαθῶν ἐν ταῖς ἀγκά-
λαις αὐτῶν τοῦλάχιστον νὰ εὕρω ἀνα-
κούφισιν ὀλίγην.

Πῶς παρηλθον αἱ ἡμέραι διακοπαὶ
ἐρατινῆ μοι καὶ γλυκεία ἀγαπώστριά
μου, εἶναι ἀδύνατον νὰ σοὶ παραστήσω.
Φαντάσων πτηνῶν ἐδθυμον καὶ ζωηρῶν
μόνην του εὐχαρίστησιν αἰσθητόμενον
νὰ γλυκουσπάσῃται εὐφροσύνης τὸ τέρι-
τον, συλαμβανόμενον αἰφνης καὶ κλειώ-

μενον πκληρῶς ἐντὸς κομψοτάτου κλω-
βοῦ καὶ θὰ ἔχης ἐμὲ τὸν ἴδιον ἀπέναντι
σου. Ὡς τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο, καὶ ἐγὼ μόν-
ος ἐκλαιον καὶ μόνος ἐθρήνον. . .
Ἐν τοῖς δάσει βραδυπορῶν ἐβάδιον,
καὶ μὴ ἴος ὅτε εὐρισκόμην, ἄφρον τὰ
δάκρῳά μου ἐλεύθερα νὰ ρέωσιν, ἐν ᾧ
στοναχῇ πικρὰ ἐξήρχετο τοῦ ρεαροῦ μου
στήθους.

— Πανλίνα! Πανλίνα! ἐφώναζον. . .
ἡ δὲ ἡχὼ τῶν δαυῶν ἀταποκρῖνομένη
ἀτήντα πενθίμως.

— Πανλίνα! Πανλίνα! . . .

Ὡμοῖαζον μὲ τὴν τάλαρα Ἠχῶ, ἥτις
ἀηλιτισμένη εἰς ὄρνυδος ἀβάτους
βάτους

ὄπου τὴν φέρει φεύγει σκυθρωπῇ
ροπή

πυκνὰ γηρεῖει νὰ διασκεδάσῃ
δάση

Τὸ βαρὺν τὸ ἄλγος τὸ αὐτοκτονοῦν
τὸν τοῦν (*)

Τάλας ἐγώ! Ἐβλεπον τὰς ἡμέρας
παρερχομένης βραδέως καὶ ἐθλιβόμενῃ
καὶ ἐκλαιον! Τὸ πᾶν μοὶ ἦτο σκοτεινὸν
καὶ πένθιμον! . . . Ἡ καρδία μου τὴν
Πανλίνα ἐζήτηε! καὶ μόνον ἐκείνην!

Ἡμέραν τινα μετέβην καὶ πάλιν εἰς
δάσος πυκνὸν, ἐν τῷ ὠραίῳ προαστείῳ
τῶν θεληθῶν θεραπείων. Ὁ ἥλιος μα-
ρευτικὸς ἐμειδα τοῖς πᾶσι χαρίζων ἐλ-
πίδας καὶ μελλούσας εὐτυχίας. Κάτω-
θεν ὕψηλῆς πλατάνου καθεσθεις ἐμέθουν
τὰ τερετλισματα ἀκούων τῶν πτηνῶν καὶ
τὸ μολύγχιλον ψιθύρισμα, ὅπερ μὲ τὰ
φύλλα τῶν δένδρων ὀλεπτός ἀπὸ παι-
ζων προῦξεν. — Αἰφνης ἀρμῶντα οὐρά-
ριος, ἀρρητος μουσικῆ διετάραξ τὰ μύ-

(*) Ἐκ τῶν τῶν I. Καραπούτσου.

για τῆς καρδίας μου καὶ ἔστησα τὸ οὖς μου γὰ ἀκούσω.

Τρεῖς Φιλομήλαι, τρεῖς γλυκαὶ ἀηδόνες καθήμεναι ἐπὶ κλάδου τι οἰκίας ὑψηλῆς πλατάνου ἐκελάδουν, καὶ τὰ μελωδήματά των ὡς προσευχὴ οὐράνιος ἐπέτωρ πρὸς τὸν Πλάστην. Ἐταράχθη ἁμέσως καὶ ἐνεθρομήθη τὴν Πανλίαν. Προαισθητὰ τι κακόν, μοὶ ἔλεγε διὰ τῆς στιγμῆς ἐκείνῃ ἡ Πανλίνα ὑπέφερε, καὶ ἐντρομος ἀφῆκα τὸ δάσος, στενάζων καὶ θρηγῶν μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς τρισποθίτου ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπεβιάσθη τὸ ἀτιμοπλοῦτον καὶ ἀνεχώρησα . . .

Ὅτε ὁ καθαρὸς τῆς θαλάσσης ἀὴρ με ἐδρόσισε τὸ φλέγον μέτωπόν μου, ἠσθάνθη ἑλαφρυνόμενον τὸ στήθος μου ἐπαισθητῶς . . .

— Ἀ! πόσον θὰ χαρῆ, ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν, ἡ μικρὰ μου Πανλίνα θὰ ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ θὰ με ἀσπασθῆ ἠδέως μειδιῶσα . . .

Ἐκοιμήθη με τὰ θερπτότερα λιχνισθεῖς δρεῖρα. — Ἦτο πρῶτα δε εἰσῆλθόμεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς. Δροσερὰ καὶ ὠραία ἡμέρα μιὰ τῶν σπανιωτέρων ἐπὶ καλλοῖῃ ἡμερῶν ἔχαιρέτησε τὴν ἀφίξίν μου. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔβλεπον οὐδέν, ἀπολύτως οὐδέν!

Ἐξῆλθον πλήρης χαρᾶς τοῦ ἀτιμοπλοῦτου, ἐπάτησα τὴν τρισποθίτου ξηρὰν, καὶ φορτώσας με τὰ ἐνδύματά μου ἄμαξαν μετέβην εἰς Ἀθήνας. — Τὸ πᾶν ἐγέλα! τὸ πᾶν ἐμειδία! Ἦμην περιχαρής.

— Θὰ ἴδω τὴν Πανλίαν! ἐξυθύριζον καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνης εἰς τὰ χεῖλιά μου ἔχωρ, ἀφῆκα τὰ ἐνδύματά μου εἰς τι ξενοδοχεῖον καὶ ἐπιβιάσθεις ἀμάξης ἐσπευσα γὰρ φθάσω εἰς τὴν ὁδὸν Α . . .

Πόσα δὲν ὑπέφερες πτωχὴ μου καρδιά! Πόσους παλμοὺς δὲν ἠσθάνθη τὴν

στιγμὴν καθ' ἣν ἐπὶ τῆς οὐδοῦ τῆς θύρας ἔθετον τὸν τρέμοτά μου πόδι;

Πρὶν ἢ κρούσω τὴν θύραν, ἐστάθην διὰ τὰ λάβω τὴν ἀναπνοήν μου. Ἦμην ὡς χροὸς ἐκ τῆς ταραχῆς. Ἦ ἰδέα δεὶ θὰ ἐπατέβλεπον τὴν Πανλίαν με κατεχεν ἐξ ὀλοκλήρου.

Τέλος ἔκρουσα! . . .

Ἦ θύρα ἤνοιξε καὶ γραιὸς τις ἐπαρουσιάσθη.

Τὸ πρόσωπόν της μοὶ ἦν ἄγνωστον ὁλως διόλου.

Ἦ καρδία μου ἐνόμισα ὅτι διεργάγη, ἔμεινα ἄλλοις παρατηρῶν τὴν ἄγνωστον ἐκείνην μορφὴν, διατάζων ἔαν πρέπει γὰρ ἐρωτήσω. Τὸ γηραιὸν καὶ ἐρτυδωμένον ἐκεῖνο πρόσωπον μοὶ ἐφάνη ὡς ἄλλο πρόσωπον τοῦ σατανᾶ τῆς κολάσεως. Ἐμειδία ποιήσας καὶ ὁ μόνος αὐτῆς ὁδοῦς, ὁμοιάζων πρὸς ἀραβόσιον κρημάμενον ἐπὶ ὁροφῆς παλαιῆς ἀποθήκης, ἐφαίνετο καταμέλας, ἀγριωπὸς καὶ ἀπαίσιος.

— Τί ζητᾶς, ἀρχοντόπουλό μου; με ἠρώτησε.

— Μέσα εἶναι ὁ κῆρ Διοτίσιος καὶ ἡ κόρη του;

— Εἶναι ἕνας μῆρας ποῦ ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ, παιδί μου.

— Ποῖός;

— Τὸ χορτσί τοῦ μακαριτοῦ κῆρ Διοτίσιου ἔμεινε ὄρφανὸν τὸ τσαμμένο καὶ πῆρε τῶν ὀμματιῶν του.

Τὸ δρεῖρόν μου διελύθη, τὸ δὲ οἰκοδόμημά μου ἄπαν ἐν μιᾷ στιγμῇ καταρρέυσαν, ἠφανίσθη.

— Τί; ἀπέθανε ὁ κῆρ Διοτίσιου, εἶπες; ἠρώτησα καὶ πάλιν ἀμφιβάλλων ἄν ἤκουσα καλῶς.

— Ναι, δηλαδὴ ἐσφάλιξε τὰ μάτια του καὶ τὸν θάψανε. Ἀυτὰ ἔχει ὁ παλιό-

κοσμος! . . . Καὶ ἡμεῖς θ' ἀποθάνομεν.

Καὶ ἡ ἀπεχθὴς αὐτῆ γραιὸς ἐμειδία αἰσχροῦς μοὶ ἠθερ ὄρεξις γὰρ θραύσω τὸ κρανίον της.

— Μέγαυρα! ἐξυθύρισα καὶ . . . ἔφυγον.

Ποῦ γὰρ ἐπάγω; Πῶς γ' ἀνεύρω τὴν Πανλίαν; ποῦ γὰρ τὴν ζητήσω λοιπὸν; ὦ! θεέ μου! θεέ μου βοήθησον με! Ἄς τὴν ἐπιανεύρω καὶ ἄς αποθάνω αμέσως. ὦ Πανλίνα! Πανλίνα! ταλαίπωρος κόρη! ποῦ πλανᾶσαι ἄστερος καὶ ἴσως περᾶσαι, ἄνευ χρημάτων καὶ βοηθείας, ἄνευ συντρόφου καὶ ἀρωγῆ! Ποῦ μέρος τῆς γῆς σὲ φιλοξενεῖ; Τίς τοὺς στεναγμούς σου ἀκούει; ἴσως ἀπέθανεν ἡ δυστυχὴς, ἐξυθύρισα τέλος, ἴσως ἐν τῇ ἀπελειπίᾳ αὐτῆς ἠτύχησεν ἡ ψυχή! . . .

Ἦ σκέψις αὐτῆ με ἔκαμε γὰρ ριγῆσω σύσσωμος.

— Τί; ἠτύχησεν ἡ ψυχή σου! διελογίσθη ὦ! θεέ μου! εἶσαι λοιπὸν τόσο κακός! Σὺ τὸν ὅποιον Παράγυθον ἀποκαλοῦσιν! Σὺ, ὅστις πολυὺν πλάγχθος ὀνομάζεσαι, τί ἔκαμες τὴν Πανλίαν;

Παράφρων ἐκ τῆς λύτης μετέβην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐζήτησα αὐτὴν πανταχοῦ! ἀλλ' εἰς μάτην! Ἦ Πανλίνα ἐχάθη! Μὴν παρήλθεν ὀλοκλήρος καὶ ἡ Πανλίνα ἦτο ἄφαντος. — Ἦθέλῃσα γὰρ παρηγορήσω ἑμαυτὸν, καὶ ἐν τῇ μελετῇ ἐζήτων παρηγορίαν! Ἀλλ' ἀδύνατον! Ἦ ἐνθύμησις τῆς Πανλίνας δὲν με ἠφῆκε ἐπὶ στιγμῇ ἠρεμοῦντα! Παρήλθεν ἔτος, ἡ Πανλίνα δὲν ἐφαίνετο! Παρήλθεν δεῦτερον! Παρήλθεν τρίτον, ἀλλ' ἡ Πανλίνα ἦν ἀφανής.

— Ἀπέθανεν ἡ ταλαίπωρος κόρη! διελογίσθη δακρύων, καὶ μεταβάς εἰς

τὴν ἐκκλησίαν, παρεκάλεσα τοὺς ἱερεῖς γὰρ τελέσωσι μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς ταλαίρης μου γλῆης.

Ἐκτοτε ἐθρήνον τὸν θάνατόν της. Ἀπαρηγόρητος καὶ μόνος ἀέλπιτος ἔχουρον δάκρυα πικρὰ, ἀναλογιζόμενος τὴν γλυκαὴν ἐκείνην Πανλίαν! . . .

ΝΑΤΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΩΣΙΣ

Εἶχον λάβει τὸ διπλωμά μου καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς. Ἀλλ' ὅμως τὰ φιλοδοξία μου σχέδια, ἅπαντα εἶχον πλέον καταρρέσει ἀφοῦ ἡ Πανλίνα εἶχεν ἀποθάνει! . . . Μελαρῆμων πάντοτε καὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς Πανλίνας, ὡς καὶ διὰ τὸν τῶν γονέων μου, οἵτινες ἀμφοτέρω εἶχον ἀποθάνει καὶ ζῶν διὰ τῆς ἐργασίας μου μόνον μὴ ποθῶν γὰρ ἐργάσω τὴν κληρονομίαν, ἦν ὁ πατήρ μου ἀποθήσκων μοὶ ἀφῆκε, ἀπεράσισα γὰρ εὖρος μέρος ἡσυχου, ἐνθα κατοικῶν γὰρ λησμορήσω τὸ κατατρυχόν με πάθος. Ἐπεβιάσθη λοιπὸν ἀτιμοπλοῦτον καὶ ἀνεχώρησα . . . ἀλλὰ τρικυμία φοδερὰ ἠρξάτο μαστίλοισα τὸ πλοῖον μούρη καὶ ἀπαισία ἡ θάλασσα ἦν ἐτοίμη γὰρ μᾶς καταπονίσω . . . Τὸ δὲ πλοῖον ἐκρυμνέτο δερόμενον ἀνηλεῶς.

Οἱ ἰσθαὶ αὐτοῦ ἐθραύσθησαν, καὶ ὁ πλοῖαρχος τὴν ζωὴν τοῦ πληρώματος περὶ πολλοῦ ποιούμενος, ἔκρινε εὐλογον γὰρ προσορμισθῆ εἰς τὴν ξηρὰν.

Μόλις μετὰ πολλὰς ὥρας ἐν κακῇ καταστάσει ἐρθᾶσαμεν εἰς ξηρὰν τινα καὶ ἀκατοκλήτων νήσων, ἐνθα καὶ ἀπεβιάσθημεν θεωρῶ περιττὸν γὰρ σὰς διηγῆσθαι, ὠραία μου καὶ συμπαθῆς ἀγαγνώστρια, πῶς ἐζήσα ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους μῆρας

μετὰ δεκαπέντε ἄλλων συντρόφων, τῶν λοιπῶν ἀποθανόντων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐκείνης καὶ ἀφιλοκίτρου χώρας.

Θὰ ἀπεθνήσκωμεν ἐκεῖ, ἐὰν δὲν διήρ-
χεται ἐκεῖθεν ἐμπορικὸν ἀμιόπλοιοι μεταβαίνον εἰς Κωσταρτινούπολιν. Διὰ διαφόρων χειρονομιῶν ἐδώκαμεν τὰ ἐν-
οσίησιν ὁ πλοίαρχος, ὅτι εἰχομεν τὴν ἀ-
νάγκην αὐτοῦ, ἐπεμψεν ὅθεν λέμβον καὶ
ἐν χαρᾷ γενικῇ ἀνέστημεν μετὰ τινὰ λε-
πτὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Οἱ ἐπιβάται τοῦ πλοίου μᾶς παρετή-
ρουν περιέργως. Ρακενδῶται, γυμνοὶ σχε-
δὸν ἄγριοι ἐκ τῆς ἀξηθείσης ἀημελή-
του γενειάδος μας καὶ τῆς ἀφθόρου κό-
μης ἡμῶν, ἥτις ἐσκάπαζε τὸ πρόσωπόν
μας, ὅλοι ἐνεπνέομεν φρικτὴν καὶ οἰκτον
συνάμα. Ἐὐτυχῶς ὁ πλοίαρχος διέταξε
πρὸς μεγάλην ἡμῶν χαρὰν, ὅτινες εἴ-
χομεν τρεῖς μῆνας ὄλους τὰ φάρμακα
κρέας καὶ ζωμῶν, τὰ μᾶς παρατεθῆ ἰα-
τρικῶς ἐφάγομεν δὲ ζωμῶν βωδινῶν, ὅστις
ἦτο ἀμύροστα. Ποτὲ φαγητὸν δὲν μᾶς ἐ-
φάρη γλυκύτερον. Ἐπιόμεν συνάμα καὶ
οἶνον, ὅστις μᾶς ἀνεύλωσεν οὐκ
ὀλίγον, καὶ ἐκοιμήθημεν ἠδῶς καὶ ἀνα-
παντικῶτα . . . Κατόπιν κουρεῖς ἐν
τῷ ἀμιόπλοιῳ ἐνρυσκόμενος, μεταβαίνων
τίς οἶδε ποῦ, μᾶς ἐξενάργισε, μᾶς ἐκτέ-
νισε καὶ μᾶς ἔλουσεν ὄλους, μετ' οὐ πολὺ
δὲ ἐντελῶς μεταμορφωθέντες ἀνελάβομεν
τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν μορφήν. Ἦτο ἀ-
στεῖον, ἀγαπητοὶ ἀγαγῶσται, τὰ βλέ-
πτη ἀνθρώπινα πλάσματα παρεμφερῆ
πρὸς οὐραγκοτάγκους ἀγρίους. Οἱ δι-
νυχῆς μας εἶχον μεγαλώσει, αἱ δὲ κόμμαι
μας πλήρεις φθειρῶν ὠμοιῶν μὲ σώ-
ματα ἀκαρθοχόρων.

Ὅτε εὐρέθημεν ἀρκούντως ἐν καλῇ
καταστάσει, ἀνέθημεν ἐπὶ τοῦ κατα-

στρώματος, ἐνθα μᾶς περιέμενε τὸ περι-
εργον πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες καὶ
μᾶς περιεκύκλωσαν καταλαλιζόντες μας
μὲ πολυπληθεῖς ἐρωτήσεις, ἕτε κραγῆ
ἠκούσθη ὄρεα καὶ γροῦπος καταπίπτον-
τος σώματος.

Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ὑπῆρχε καὶ
μουσικὸς τις γερμανικὸς θλασος μεταβαί-
ων εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὁλος ὁ θλασος λοι-
πὸν οὗτος, ὡρμησε πρὸς τὸ μέρος ὅθεν
ἐξῆλθεν ἡ κραγῆ καὶ ἤρξατο περιποι-
οῦμενος νεανίδα τινὰ μέλος τοῦ θλασσοῦ
ἀπαρείζουσαν. — Ἡ νεανὶς αὕτη ἦτο ἡ
κραυγᾶσσα καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ κατα-
στρώματος λιπόθυμος. Ἡ καστανόχροος
καὶ πλουσία αὕτης κόμη λυσικομος,
εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπον τῆς κόρης
ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Τὸ ἔριπον καὶ
μεγαλοπρεπῆς σῶμά της ἐφαίνετο μεγα-
λοπρεπέστερον νῦν . . . Ἡσθάνθη εἰς
τὸ στήθος μου παλμόδες ἀοριστους, καὶ
ἐκ προαισθήσεως ὤρμισα πρὸς τὴν λιπό-
θυμον κόρην, καὶ ἀπεκάλυψα τὸ πρόσω-
πὸν της, ἀπὸ τῆν καλύπτουσαν αὐτὸ
κόμην . . .

Ἐρρηξα τότε κραγῆν τρομεράν . . .
Τὸ πλῆθος ἀγρωῶν τί συνέβαινε, μᾶς
περικύκλωσεν ἀμφοτέρους. Γονυπετῆς
ἐγὼ πρὸ τῆς λιποθύμου ἐκείνης κόρης,
ἐβλεπον αὐτὴν ὡς ἡλίθιος μειδιῶν. Οἱ
ὀφθαλμοί μου ἐσκοτεινύοντο παραδόξως.
Τὸ στήθος μου ἦν ἔτοιμον τὰ ἐκτραγῆ
εἰς δάκρυα, πλὴν ἠδυνάτου τὰ κλαύσω.
Ἐβλεπον μόνον τὴν νεανίδα, καὶ ὡς ἐχθρὸς
ἔτρεμον ὄλος . . .

Ἐκνῆα καὶ ἠσυχῶς ἐναπέθηκα γλυ-
κὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς ἀσπασμόν.
Κατόπιν ἠγέρθη, ἐρρηξα βλέμματα περὶ
ἐμαυτὸν ἀπλανῆ καὶ ἐγέλασα παραδό-
ξως, ἐν ᾧ τὸ πλῆθος σεβόμενον τὴν

συνῆν μου, ἐσίγα ἐπίσης. Ἠκούετο μί-
νον ὁ φλοῖσθος τῆς θαλάσσης φλοῖσθι-
ζων ποιητικῶτατα.

Ἐσταύρωσα τὰς χεῖράς μου καὶ ἤρ-
χισα πλέον τὰ κλαῖω. Τότε ὡς ἐκ θαύ-
ματος συνῆλθον ἐκ τῆς ἀλλοκότου ἐκεῖ-
νης συγκινήσεως, καὶ ἐγονυπέτησα πά-
λι καὶ κατασπασθεῖς τὸ λιπόθυμος τῆς
νεανίδος σώμα . . .

— Πανλίνα! ἐφώνησα, γλυκῆτα μου
Πανλίνα.

— Γνωρίζονται, ἐψιθύρισε τότε τὸ
πλῆθος.

Ταῦτοχρόως ἡ νεανὶς ἤνοιγε τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς της.

— Σεις εἰσθε καὶ ἀφῆκεν ἐπόκωρον
στεναγμόν.

Συνελθοῦσα δὲ ἠγέρθη, ἔλαβε τὰς
χεῖράς μου καὶ βλέπουσά με κατὰ πρό-
σωπον:

— Ζῆς! Ζῆς! Θεόδωρε! ἀνέκραξε.

— Πανλίνα! εἶσαι σύ; ἠρώτησα τρέ-
μων.

Ἄν μοι ἀπήτησεν, ἀλλὰ ριφθεῖσα εἰς
τὸν τράχηλόν μου μὲ ἠσπάζετο παρα-
δόξως.

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΠΟΣΙΣ.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἦσαν τὸ πλῆθος
τῶν ἐπιβατῶν ἐγνωρίζε τὴν ἱστορίαν μας.
Ἡ Πανλίνα ἀπώλεσασα τὸν πατέρα αὐ-
τῆς, καὶ μὴ ἔχουσα πόρον ζωῆς, ἐγέ-
νετο διδασκάλισσα εἰς μίαν καλὴν οἰκο-
γένειαν ἐν Πάτραις διὰ δὲ τῶν καλῶν
αὐτῆς προτερημάτων, καὶ τῆς καλῆς ἀ-
νατροφῆς της, ἔζησε μετὰ τῆς οἰκογε-
νείας ταύτης τέσσαρα ὀλόκληρα ἔτη,

Διδάσκουσα καὶ διδασκομένη ταῦτοχρό-
ως βάρβητοι, κατάρθωσεν ἐντὸς ὀλίγου
τὰ γείνη μιὰ τῶν καλῶν βαρβιτιστριῶν.

Ἀκριβῶς τότε, ἀποθανόντος τοῦ πα-
τρὸς τῆς καλῆς ἐκείνης οἰκογενείας,
ἡ Πανλίνα μὴ ποθοῦσα τὰ μέλη βάρους
ἠραγκάσθη τὰ προσκολληθῆ εἰς μουσι-
κὸν τινα θλασον διὰ τὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς
τὸ ζῆν. Ἀκριβῶς τότε ὁ γερμανικὸς θλα-
σος οὗτος, ἀνάγκην ἔχων βαρβιτιστρίως,
εὐχαριστῶς ἐδέχθη τὴν Πανλίναν, ἠφ'
ἡς ἦν εὐχαριστημένος ἀρκετά.

Μὴ λησμονοῦσα ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν
τῆς ἡ Πανλίνα, ὡς καὶ τὸν ὄρκον αὐτῆς,
ἔμεινε σταθερὰ εἰς τὸν ἐραστήν της.

Τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν ἀκούσαν τῆς
ἱστορίας ἡμῶν, παρεκάλεσε τὰ παρεν-
ρεθῆ εἰς τὴν στέψιν μας, ὁ δὲ πλοίαρ-
χος ἀνὴρ εὐγενέστατος, ἐπρότεινε τὰ
γείνη παρὰντιμῶς μας, ὅπερ καὶ ἐδέ-
χθημεν μετ' εὐχαριστήσεως.

Ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ὠρατῇ ἐκκλησίᾳ
τῶν Πατριαρχείων ἐν Κωνσταντινί, πλῆ-
θος ἄπειρον εἶχε συρρεῦσει. Ἐπρόκειτο
τὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι ἐνὸς πολυπα-
θοῦς ἀνδρὸς, ὡς ἔγραφεν ἡμερήσιόν τι
φύλλον, μετὰ χαριτοθύτου νεανίδος,
ἥτις ἔχει βλέμματα μαγευτικὰ, κηρασι-
ανὸν σῶμα καὶ ἀνάστημα ἡμεμοιίδος.—
Ἀπαρτες λοιπὸν ἔτρεχον τὰ παρενρε-
θῶσι, ἐπεριμενον δὲ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐν-
τυχῶν μελλονύμφων.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπιβιβῶσιν ἡ-
μάξης ἡ Πανλίνα καὶ ὁ γαμβρὸς μετὰ
τοῦ πλοίαρχου, καὶ ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ
τῶν ἐπιβατῶν ὄλων, ἐφ' ἡμάξης καὶ του-
των, εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ Πανλίνα εὐθυμος καὶ ζωηρὰ, ἐγέλα

καὶ ὠμίλει πολλὰ, ἐγὼ δὲ ἔσφιγγον ἐξ ἔρωτος τὴν μικρὰν αὐτῆς χεῖρα.

Τέλος ὁ ἱερεὺς ἐτέλεσε τὸ μυστήριον, μετὰ δὲ ταῦτα μετέβημεν ἅπαντες εἰς Κεῖα-τ-Χα-νὲ, ἔβου κάτωθεν τῶν μαρτυρικῶν δασῶν, καὶ ἐπὶ τῆς πρασίνου χλόης ἐστρώθη τράπεζα μεγαλοπρεπῆς καὶ εὐθυμίας.

Ὅτε ὁ οἶνος ἤρχισε τὰ ζαλιῆ τὰς κεφαλὰς, ὁ πλοίαρχος ἐγερθεὶς εἶπε: — Προπλῶμεν ὑπὲρ τῶν νεοτύφων! εἶπε.

Παρατεταμιμένα ἤκουσθησαν οὐρα καὶ χειροκροτήσεις ζωηραὶ. Τότε ἠγέρθη ἡ Παυλίνα καὶ διὰ φωνῆς τρεμούσης ἐψέλλισε:

— Προπλῶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ γέρο-Διορίση, πατρός μου, καὶ ὑπὲρ τῆς ὑγείας ὁλων τῶν ἀνυπάνθρωπι, εὐχομένη τὰ εὐρωσι τὴν αὐτὴν σταθερότητα ἐκ μέρους τῶν ἐραστῶν τῶν, τὴν ὅποιαν εὐρον ἐγώ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πατὴρ τις, περιφρονούμενος παρὰ τῶν τριῶν υἱῶν του, εἰς τοὺς ὑπαίους εἶχε διακίμει προηγούμενος τὴν περιουσίαν του πᾶσαν, ὅπως τὸν περιποιῶνται, ἐσφίθη τὴν ἐξῆς πανουργίαν, ὅπως τύχη τοῦ πλουμένου του.

Καλέσας παρ' αὐτῷ τὸν μεγαλύτερον τοῦ υἱῶν τῷ εἶπε:

— Υἱέ μου, καίτοι διένειμα πρὸς ὑμᾶς τὴν περιουσίαν μου πᾶσαν, ἐφύλαξα ὅμως δυνατὸν τι ποσὸν χρημάτων πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν χειρατειῶν μου. Ἄλλ' ἐπειδὴ βλέπω ὅτι δὲν εἶμαι εἰς κατὰστασιν νὰ τὰ μεταχειρισθῶ δεόντως, καὶ πρὸς τούτοις εὐρίσκωμαι εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου μου, ἀπεφάσισα νὰ ἀνακινώσω μόνον εἰς σέ, ὅστις χαίρεις τὰ πρώτιστα ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ δικαίωματα ὡς πρωτότοκος, ταῦτα:

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν δὲν θέλω εὐρίσκεισθαι πλέον ἐν τοῖς ζῶσι, νὰ ἐπέλθῃς, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν σου, ἐν τῷ δωματίῳ μου τούτῳ καὶ νὰ ἐρευνήσῃς ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν μου, ὅπου θέλεις εὐρεῖ τὸ κρυπτόν μου. Πρὸσεξον, υἱέ μου, νὰ μεταχειρισθῇς αὐτὰ καλῶς, ὅπως

ἡμέραν τινὰ μὲν εὐλογῆς καὶ τὸν ἀπέπεμψε.

Μετὰ τὴν ἀνχώρησίν του, ἔκραξε τὸν δευτέρου υἱόν του, ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως τοῦ πρώτου, καὶ τῷ ἐξεμυστηρέθη, ὅτι καὶ τῷ πρώτῳ.

— Ὑπαγε, παιδί μου, τῷ εἶπε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀποθάνω, θέλεις γίνοιαι καὶ οὐ πλούσιος καὶ εὐτυχής! . . .

Περιχαρῆς ἀνεχώρησε καὶ οὗτος· εἶτα δὲ τὸν διεδέχθη ὁ μικρότερος, πρὸς τὸν ὑπαῖον ὁ πονηρὸς πατήρ, ἀφ' οὗ πρῶτον διακίμωσε τὸ γνωστὸν ἤδη μυστικόν, εἶπε:—Εἰς σὲ μόνον υἱέ μου, εἰς σέ, ὅστις εἶσαι ὁ Βενιαμὴν τῆς καρδίας μου, διακινῶ ταῦτα. Πρὸς πείσμα τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν σου, μετὰ τὸν θάνατόν μου θὰ εὐτυχῆσῃς! . . .

Ἐκτοτε οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐπροθυμοποιῶντο τίς πρῶτος νὰ λάβῃ παρ' αὐτῷ τὸν πατέρα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκρέματο ἢ ἐν τῷ μέλλοντι εὐτυχία των, καὶ νὰ τῷ ἐπιδικηθῆσιν τὰς πρώτας τῶν περιποιήσεων. Ὡ! χρυσίον! πόσον παντοδύναμον εἶσαι!

Ἐπὶ τέλος ἤγγικε τὸ τῆς ζωῆς τοῦ πατρὸς τέρας.

Ἀνυπόμυνος οἱ τρεῖς υἱοὶ θάψαντες τὸν πατέρα των, ἔδραμον συγχρόνως πρὸ τοῦ μυστικοῦ δωματίου. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ διὰ τὸν φόβον τῶν συνεπειῶν. Ὅθεν ἕκαστος ἐκαρδόμενος τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν νὰ μείνῃ μόνος.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλος ὁ μικρότερος ὑπ' ἀνίης καταληθθεὶς:—Ἀδελφοί μου, εἶπε, θὰ σᾶς εἴπω ἐν μυστικῶν, ὅπερ ὁ πατήρ μας πρὸ τοῦ θανάτου του μοὶ διακίμωσε. . . Καὶ τοῖς ἐδιηγήθη ὅτι περὶ τοῦ κεκρυμμένου θησαυροῦ ἐγίνωσκε.

— Παράδοξον! ἐρώνησεν ὁ εἷς καὶ εἰς ἑμὲ τὰ αὐτὰ εἶπε! . . .

Ὁ οὐ λοιπὸν καὶ οἱ τοεῖς ὤρμησαν εἰς τὸ δωματίον. . . Ἄλλὰ πρὸς μεγάλην των ἐκπληξίν, ἀντὶ τοῦ καρδιακυμένου θησαυροῦ, εὐρον ἐν τῷ προδευχθέντι τόπῳ, τμήμα χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν γεγραμμένα ταῦτα:

«Ὅστις πρὸ τοῦ θανάτου του, διανέμει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ τὴν περιουσίαν του, εἶναι ὁ ἀνοήτω» τῆς τῶν ἀνθρώπων».

Ἐκθαμβοὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους. . .

— Ἐχει δίκαιον, ἐρώνησαν, ὁ πατήρ μας! Προσεξόμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἵνα μὴ πάθωμεν τὰ αὐτὰ! . . .

ΗΛΙΑΣ Χ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΥΠΟ

ΗΛΙΑ Χ. ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΥ

Συνέχ. καὶ τέλος ἴδε τεύχ. ΙΓ'.

Τὸ πρῶγμα πλὴν κοιρότατον τὸν ἄεργ' ὅστις βλέπει φωτᾶ.—«Σὺ δὲν ἐργάζεσαι; δὲν εἶναι ἐντροπή σου; ἔχεις δαδ χέρια στιβαρά! . . . νὰ κάθῃσαι δὲν πρέπει. . .» Κι' ἂν τις εἰπῇ—«Δός μοι δουλειά»—τοῦ λέγει—«Ἄ! [κρημνίσου!]

τὰ σκευὴ ὅπου ἡ φωτιὰ σ' τὴν πεῖρα τῆς ἐφείσθη, σ' τὴν ἀποθήκην κοίτωνται τοῦ παλαιοπωλείου! . . . Καὶ τώρα δὲ ἀδυνατεῖ. . . ἄχ! πῶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν θάνατον ποῦ προχωρεῖ; σ' τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀθλίου!

Ὡ, ἀνυπόφορος ζωὴ! Πολλάκις τὸ ἐσκέφθη νὰ δώσῃ πέρας εἰς αὐτὴν! ὦ! ναὶ, νὰ αυτοκτονήσῃ! Ἄλλ' αὐτοκτόνος ἀνάνδρος θὰ ἦτο· κ' ἠμποδίσθη τοῦλάχιστον γιὰ τὰ παιδιά, ὦ! ἔπρεπε νὰ ζήσῃ!

Πλὴν ἔστω δὲν ἀπέθανε διὰ αυτοκτονίας! Ἄλλὰ μεγάλοις βήμασιν ὁ θάνατος προβαίνει. Ἡ Πέτρα κόρη γνήσια δὲν εἶναι τῆς Πενίας; Αὐτὴ σ' τὸν οἶκον τοῦ πτωχοῦ μὲ δρέπανον ἐμβαίνει!

Ἰδοὺ! τὰ τρία δυστυχῆ «Πατέρα! τοῦ φωνάζουν Πατέρα μας κρύνουμε! πεινοῦμε! ὦ, λιγάκι ψωμί! ψωμί, ἄχ, φέρε μας! Τὰ σπλάγχνα του σπαράσσουν μὲ δύο μόνον λέξεις των—«Πατέρα μας ψωμάκι!»

Δ'.

«Πεινοῦμε καὶ κρύνουμεν» αἱ δύο αὐταὶ λέξεις τὴν φρικτὴν περιέχουσι, τὸν τρόμον, τὴν πεῖραν!

ὦ! ἐν αὐταῖς ἐνέχονται, πολλοὶ αἱ διετέξεις,
καὶ ὄλμοι, φεῦ! αὐταὶ δηλοῦν τὴν πλήρη δυστυχίαν!

Ἐξαίφης ὁ Εὐθύμιος, ὡσὰν ἀποφασίαι
—«ψῶμι, παιδιὰ μ', ἐκραύγασε, θεὰ σὰς φέρω τῶρα!»
καὶ μέ τι βῆμα σταθερὸν, πρὸς τὴν ὁδὸν ὀρμήσας,
ὡς ἀστραπὴ διεφυγε, σ' τοῦ σκοτίου τὴν πληθώρα

Πάντα πύπτουν κατὰ γῆς ἢ μήτηρ, τὰ παιδιὰ
καὶ δάκρυ χύνοντα πικρὸν, θερμοπαρακαλοῦσι
«—Πάτερ ἡμῶν οὐράνιε! ὅ τῃ θεῖα Σ' εὐσπλαγχνία
τυπήσου μας τὰ δύστυχα ἐδῶ ποῦ Σ' εὐλογοῦσι!

Σὺ ὅστις τὰ πετούμενα, ἰχθύας τῆς θαλάσσης,
μικρόβρια καὶ ἀμφίβια μὲ παρσοφίαν τρέφεις
καὶ μ' ἐν Σου νεῦμα δύνασαι τῆς φύσεως ἀπάσης
ἐκ ριζῆς τὰ θεμέλια ἐν ἄκαρτῃ νὰ τρέπῃς!

ὦ! στείλε μας τὸν ἄγγελον τῆς θεῖας Σ' εὐσπλαγχνίας
λίγο ψῶμι ὅ τὰ δύστυχα ἄχ! στείλε ποῦ πεινοῦμε!
θεέ! λυπήσου, σῶσον μας, ἀπὸ τῆς δυστυχίας!
θεέ! ὦ, δίκαιε θεέ! φρικτὸν νὰ δυστυχοῦμε!

.
.
.
.

Πολλοὶ στιγμαὶ κατέρρευσαν, στιγμαὶ ἀγωνιώδεις,
ὄτ' αἰφνης ὁ Εὐθύμιος εἰσηλθε κρατῶν σάκκον.
Καὶ «φάγετε!» ἐκραύγασε μιὰ φωνὴ ἠχώδης,
ἐξάγων ἐκ τοῦ σάκκου του, σὺν ἄλλοις ἓνα ἄρτον.

«Ναί· φάγετ' ἐπὶ ἐλάβε ψῶμι ἰερισσύνης!!
'Αφοῦ αἱ χεῖρές μου αὐταὶ ἄλλοῦ δὲν ὠφελῶσι
καὶ ὑστεροῦνται τὸ γινῶν ψῶμι δικαιοσύνης,
Αἰ . . , τότε . . , τότε, ἢμποροῦν, αὐτὸ νὰ ἐπαιτῶσι!!!

Ἐπαίτης! ἔργον ἀπεχθές! ὦ! φρικτὴ τῆς περιᾶς!
'Οσάκις φέρω κατὰ νοῦν, πῶς μιαν στιγμὴν μόνον

Ἐπαίτων χεῖρα ἔπειτα ἐκ τῆς ἀπελπισίας! . . .
'Αλλ' εἶναι φάρμακον πικρὸν κατὰ τῶν ἀλγηδόνων!

Ε΄.

Ἐνῶ δὲ ὁ Εὐθύμιος, τοιαῦτα ἐξεφώνει . . .
'Ἡ σύλγος ἢ ἀτυχῆς—«Εὐθύμι! Εὐθύμι!» τοῦ φωνάζει.
'Εἰθὲ ἐδῶ πληστον μου! Αἰσθάνομαι οἱ πόνοι
τοῦ στήθους μ' ἐπερίσσευσαν . . , ὁ χάρος πλησιάζει! . . .

Ἐντὸς ὀλίγου ἀγύχη καὶ ἄπορη θὰ κείμαι.
Εὐθύμι τὰ παιδάκια μας, καλὰ νὰ τὰ προσέχῃς!
Κι' ἂν χωρὶς μάννα μένωσι . . . ἄχ! ὄρφανὰ, ἄς μὴ εἶναι
'Αφοῦ σὺ ὁ πατέρας των, κοντὰ των θεὰ στέχῃς!

Γυρῶν δὲ τότε στὰ παιδιὰ, ποῦ ὄσον τὰ ἀγγελάκια,
Μέσα στὰ ἱμάτια κῆταζαν, τὴν ἀτυχὴ τους μάννα
καὶ λέγει μὲ τὰ δάκρυα—«Λθῶα μου παιδάκια
'Ἐδῶ φεύγω εἰς τὸν οὐρανὸ! Δὲν θὰ ἔχητε πλὴ μάννα!

Πλὴν θάναί ὁ πατέρας σας μαζὴ σας καθ' ἡμέρα
ὅ αὐτὸν νὰ ὑπακούητε, ποτὲ μὴ ἴπῃτε ψεῦμα! . . .
Με δακρυσμένα μάτια ἢ δύστυχη μητέρα
ἀφοῦ τὰ ἐσυμβούλευσε . . . Παρέδωκε τὸ πνεῦμα! . . .

Τίνος ζωγράφου κάλαμος, ἢμπορεῖ νὰ ζωγραφίσῃ . . .
εἰκόνα τόσον θλιβεράν! συγκινητικωτάτην!
Τὸ πένθος ποῖος συγγραφεὺς, ἢμπορεῖ νὰ ἱστορήσῃ
παιδῶν ποῦ ἀπώλεσαν, μητέρα, φεῦ! φιλιτάτην!

Τὴν σύγχυσιν δὲ τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου ἐνθυμήσου
τοῦ βλέποντος μὲν ἀφ' ἑνὸς νεκρὰν τὴν σύλγόν του!
καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ παιδιὰ . . . Τίς δύναται τ' ἄθλιον!
νὰ παραστήσῃ τὰ δεινὰ τῶν μαύρων σκέψεῶν του! . .

Κ' ἐνῶ τὰ τρία τὰ μικρὰ, πληστον εἰς τὸ σῶμα
τὸ μητρικὸν ὠδύροντο καὶ ἔλεγαν—«Μητέρα!»
ἄχ! πλὴν γιατί δὲν μᾶς μιλήσῃς! ὦ! ἄνοιξε τὸ στόμα,
καὶ μιλήσέ μας! ἄνοιξε τὰ ἱμάτια σου, μητέρα!

Μητέρα! τὰ παιδάκια σου ποῖος τώρα θ' ἀγαπήσῃ! . . .
«—Παιδιὰ μ' ὑπάρχει ὁ θεός!» —μιὰ φωνὴ ἀντίπε,
«Ἀπὸς μὲ στέλλει σήμερον . . . καὶ αὐτὸς θὰ σὰς φυλάγῃ!
καὶ ὁ Γερνάδας πάντα μὲ σεβασμὸν εἰσηλθε.

— Πῶς; Σεις ἐδῶ! ὁ Φθῦμος, ἀνέκραξ' ἰδὼν ἄμα
τὸν εὐεργέτην.— Σιωπή! διέκοψεν ὁ Γέρων.
"Ἥμην ἔχει . . . ἐγνώρισα . . . πῶς καιριοῦν τὸ τραῦμα
Ἡ τύχη σῆς κατέφερε πόρους μεγάλους φέρον! . . . »

Ἄλλὰ ὑπάρχει ὁ Θεὸς, ὁ ἐπιβλέπων πάντα!
Αὐτὸς μᾶς θέτ' εἰς δοκιμὴν, ἵνα μᾶς δοκιμάσῃ
ἂν ἔχωμεν ὑπομονήν . . . Κι' αὐτὸς μεθ' ὅλα ταῦτα
ἐπιθυμεῖ τῆς δοκιμῆς τὸ θῆμα ἢ ἡσυχάσῃ . . .

ΣΤ'.

Δέκα ἡμέρας ὕστερον, τῶν ἄνω γεγονότων
τὰ τρία τ' ἀγγελάκια ἐπάνω εἰς τὸ μνήμα
τῆς μάννας των ὠδύροντο γονατιστὰ τὸ πρῶτον.
— «Μαροῦλα! ἔλεγαν· μαζῆ μ' ἐμᾶς δὲν εἶσαι! κριμα! . .

Μητέρα γιατί θέλησες νὰ ἐμῆς εἰς τὸ χῶμα
ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν κρυερὸ, τὸν ἐρημιώδη τόπον;
Μητέρα! πῶς σὲ ἤρесе τὸ κρυὸ αὐτὸ στρώμα
μέσα ἑστὰ μαῦρα μνήματα, μακρὰν καὶ τῶν ἀνθρώπων!

Ἄχ! σήκω τὰ παιδάκια σου, μητέρα μας λιγάκι
νὰ τὰ ἰδῆς καὶ νὰ σὲ ἰδοῦν, γλυκὰ νὰ τ' ἀγκαλιάσῃς
εἶναι πικρὴ ἡ ὄρφανὰ, πολύπονο φαρμάκι,
σήκω, μητέρα, ἀπ' αὐτὸ, σὺ νὰ μᾶς προφυλάξῃς!

Ἐνα χαμόγελο γλυκὸ, μητέρα μας, δ' ἰκό σου
ἦταν τὰ πάντα δι' ἡμᾶς, τὸ φῶς καὶ ἡ ψυχὴ μας.
Παρηγοριά μας εἶχαμε τὸ βλέμμα τὸ γλυκὸ σου
τὴν ἀγκαλιά σου στήριγμα, τὸ φιλῆμα ζωὴ μας!

Πλὴν τώρα, φεῖ! σὰν λούλουδα ἕποδ ἥλιος δὲν βλέπει
νερὸ δὲν ἔχουνε νὰ πιοῦν κανεὶς δὲν τὰ ποτίζει!
Ἔτσι κ' ἐμεῖς ἐχάσαμε τὸν ἥλιο μας . . . δὲν τέρπει
τὴν ἀκοήν μας ἡ φωνὴ τῆς μάννας καὶ κοιμίζει . . .

Καίτοι μᾶς ἔστειλ' ὁ Θεὸς τῆς θείας τ' εὐσπλαγχνίας
τὸν ἀγαθὸν τοῦ ἀγγέλου, τὸν εὐγενῆ προστάτην
καὶ δι' αὐτοῦ ἐμάκρυνεν ἡμᾶς τῆς δυστυχίας . . .
Πλὴν τ' ὄρφανὸ δὲν λησμονεῖ μητέρα, ἄχ! φιλιτάτην!

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΩ ΑΡΙΣΤΩ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝῃ
ΔΙΨΥΓΘΗΝΗΙ ΓΚΙΖΑΙ

Ἐν οικιακῇ ἐφρσπεριδι.

Τοῦ Φοίβου παῖζεις τὸν αὐλὸν
μ' ἀνέκφραστον μαγείαν,
ὡς πλάνος Ἔρως καὶ θεὸς
λαλεῖς εἰς τὴν καρδίαν.

Μόνον εἰς Χάρων Ἐνδοξον
σκιάν τοῦ Φοίβου εἶδα,
Ἄλλ' ὡς πιστεύω τὴν αὐτὴν
ὄχ ἔχετε πατρίδα.

Ἐπι μολπὰς τὸ ὄργανον
ἐκφέρει θεσπεσίας,
ὡς ἀηδόνων ἄσματά
ἐαρινῆς πρωΐας.

Ἐγὼ σαρκοπᾶ νεκράνθεμα
καὶ ρόδα τοῦ Μαίτου,
Σελήνην διαδέχεται
ἀκτίς θερμοῦ Ἡλίου.

Κ' ἐν μέσῳ στῆνων κ' ἰλυγμῶν
ὀδύνης καὶ πικρίας,
Γλυκεῖα ἄβρα φέρεται
σ' τὰ φύλλα τῆς καρδίας,

Ἐχει μυρίας καλλονὰς
ἀπείρους σαγινεύσεις,
Ἄγνων Ἀγγέλων προκαλεῖ
Θερμὰς ἐκμυστηρεύσεις.

Καὶ τὴν ψυχὴν ἥτις τιμᾶ
τὴν τοῦ καλοῦ λατρείαν,
εἰσάγει εἰς τὴν ἀγνωστον
τοῦ Πλάστου κατοικίαν.

Θεόπνευστον κρατεῖς αὐλὸν
τῆς ὕλης ὑπερβαίνης,
Χαῖρε, ὦ τέκνον, προσφιλὲς
πατρίδος περιφλεμένης.
Ἐν τῷ Πέραν Ἰανουάριος 1888.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΛΩΝΗΣ

ΖΗΛΕΥΩ

Ζηλεύω τὴν ἀνέρελην αὐγὴν ἑστὸ μέτωπό
[σου
κι' ἄλλος νὰ ζῆ δὲ χαίρομαι ἑστὸ κόσμῳ τὸ
[δικό σου·
τὸ νεροπαλό σου χάραγμα καὶ τὸ δροσάτο
[ἀγέρι
σὰν παίζει στὰ δυὸ χεῖλη σου, ζευγαρομένο
[ταῖρι.
Ζηλεύω τὸ χαμόγελο καὶ τὴ γλυκεῖα μα-
[τιά σου,
ζηλεύω τὴν ἀγάπη σου, τὸν ἥλιο τῆς καρ-
[διάς σου·
κάθε χροά σου, μὰ κι' αὐτὴ τὴ θλίψη σου
[Ζηλεύω,
ἑστὸ πόνο σου θέλω νὰ ζῶ, τὴ κόλασι γυ-
[ρεύω.

Δὲ θέλω νιάτα ζηλευτὰ καὶ κάλλη μυρω-
[μένα
τὸ στεναγμό σου χάριζε τούλάχιστον σ' ἐ-
[μένα
Ἐνα πικρὸ παράπονο μὴ σκέψι φοινικιά σου
ἕνα σου δάκρυ καὶ παλμὸ εἶδα ἀπ' τὴν καρ-
[διά σου·
ἐν ὄνειρο ἀπ' τῆς ψυχῆς τὴν ἄβυσσο βγαλμένο
χλαμὸ λουλοῦδι ἀπ' τοῦ Μαγιστοῦ τὸν κῆπο
[θερισμένο . . .
Μὴ τρέλλα σου νᾶναι κι' αὐτὴ σὲ λύπαις δι-
[πλωμένη
Ἐπὶ τὴν πικρὴ μου χάρισε ζωὴ μου καὶ
[ὀλιμμένη.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Ἀμακλίκα ἐν ταῖς δημοσiais ἐξετάσειν,
ἐξητάζετο περὶ τῆς ἐννοίας τῶν μακαριστῶν.

- Ποιοὶ, κόρη μου, λέγονται εισηνοποιοί ;
- Ὅσοι ἀγαποῦν καὶ κάμνουν τὴν Εἰρήνην.
- Τί εἶναι εἰρήνη ;
- Ἡ διδασκαλίσα μάς.

Φίλε μου, ἔλεγεν ὀδοντοῖχτρος τις πρὸς τὸν
πελάτην του, τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ ἐκβάλλῃ
τὸν ὀδόντα. Πρέπει ἀφύκτως, νὰ πῆς τὸ ὑ-
πνωτικὸν αὐτὸ καὶ ν' ἀποκοιμηθῆς διὰ νὰ ἐκ-
βάλλῃ ἄνευ δυσκολίας καὶ πόνων τὸν ὀδόντα
σου.

Ὁ πελάτης ἀρπάσας πολύκροτον καὶ δει-
κνύων αὐτὸ τῷ ἱατρῷ:

— Πρόσεξον καλῶς ! ἐν δὲν ἐξυπνήσω !

Διάλογος μεταξὺ νεανιῶν χαρτοπαικτῶν.

— Φθάνει πλὴν, φίλε μου, τὸ καησιῶ . . .
Ἦξιμε νὰ ζητήσουμε καμμιά δουλειά.

Ὁ ἐργατικώτερος αὐτῶν, ἀπαντᾷ:

— Κάθισε, ἔρ' ἀδελφέ ! Ὅποιος ἔχει ἀνάγκη
ἀπὸ ἀνθρώπου, μπορεῖ νὰ ληθῇ νὰ μάς ζη-
τήσῃ, ἀφοῦ θὰ τὸν δουλεύσωμεν ἡμεῖς !

Μεταξὺ ἀπεισιμισμένων.

— Φίλε μου, ἀπεφάσισα νὰ δώσω τέρμα εἰς
τὴν ἀνυπόφορον αὐτὴν ζωὴν μου.

— Ὡσαύτως κ' ἐγώ. Ἄλλ' ἐν οἱ κρηταὶ
τοῦ ἄλλου κόσμου δὲν μὲ δεχθοῦν καὶ μὲ στεί-
λουν ὀπίσω πάλιν εἰς τὴν ζωὴν ;

Κύριός τις ἔνα παστρικὸ ἰζαϊάκι, ἀφοῦ
τὸν ἐδοκίμησαν πλέον, ἔνεκ τῶν πολλῶν κα-
τορθωμάτων του οἱ χωριανοὶ του, ἀπορροῖζει
ἐπὶ τέλος νὰ τοὺς ἀρήσῃ ἡσύχους καὶ νὰ ὑπά-
γῃ εἰς ἄλλο τι χωρίον. Ἀλλὰ πρὸς ἀναχώρησιν
ἐχρειάζετο ἐν πιστοποιητικὸν παρὰ τῶν συμ-
πατριωτῶν του.

Πρόθυμοι τότε οὔτοι, ἐδράξαντο τοῦ καλάμου,
καὶ κατεκάλυψαν δι' ὑπογραφῶν τὸν χάρτην,
ἥπως ξεφορτωθῶσιν ἀπὸ τὸ ἄτομον τοῦτο.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ φίλος, ἀφοῦ
ἔβαλε ἴστω χέρι τὸ πιστοποιητικὸν ἀφοῦ μὲ
ἐκτιμοῦν τοσοῦτον καλῶς οἱ συμπατριῶται μου,
διατί νὰ φύγω ; Μένω.

Αἶνιγμα ΙΓ'.

Ἐσχετίσθη μετὰ τινος νέου
εὐκινήτου κομψοῦ καὶ λεπτοῦ,
μὲ διάφορον ὕλην πλασμένου
τῇ βουλήσει τοῦ Πλάστου αὐτοῦ.

Ἐξ ἐνὸς ἄκρου, τρέχει εἰς τ' ἄλλο
μεταδίδει πᾶν ὅ,τι τοῦ ἴπης
καὶ ἔχει γινῶσιν ἀπ' ὄλας τὰς γλώσσας
καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς σανσκριτικῆς.

Προσκαλεῖται αὐτὸς εἰς συσκέψεις
θεολόγων, Ἰατρῶν, Νομικῶν
καὶ εἰς διαφόρων ἐπιστημόνων
Φιλολόγων τε καὶ ἱστορικῶν.

Οἱ Φιλόσοφοι καὶ Ἀστρονόμοι
ὑπουργοὶ, ὅταν θ' ἀναγκασθῇ
καὶ Ἀρχιστράτηγοι πάντες τὸν κράζουν
ἵνα μαζὺ τῶν συνεργασθῇ.

Ἀρχαίμενης τῆς τε ἐργασίας
ὁ αὐτὸν θέλων πρὶν τὸν δωρεῖ
μ' ἐσχισμένην καὶ ἐκείνος γλώσσαν
ὅπου δεῖ τρέχει καὶ ἐξίστορεῖ.

Συγγενεῦε μὲ Δήμητραν καὶ Ἄρην
μ' Ἀφροδίτην καὶ μ' ἄλλων τινῶν
τῶν ἐν τῷ κόσμῳ εὕρισκομένων
διαφόρων μοὶ λέγει πτηνῶν.

Ἦτο φίλος τοῦ Κάδμου τ' Ὀμήρου
Πυθαγόρου καὶ αὐτοῦ τοῦ Φραντζῆ
ἠλικίαν μετράει αἰῶνων
καὶ ἐπ' αἰῶνας εἰσέτι θὰ ζῆ.

Τὸν ῥωτῶ πῶς σοὶ λέγουν, ὦ φίλε ;
τριγενῆς εἶπαι, λέγει εὐθύς,
καὶ εἰς κάθε γένος ὄνομα ἔχω
πλὴν γὰρ νὰ μ' εὖρης, δεῖ νὰ σκερθηῆς.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ